

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LIII
IULIE — AUGUST
1975

În ultimul timp, se face tot mai des în predicile noastre, în conversațiile noastre sincere și cercetătoare de suflet și chiar în preocupă-

UNITATE...

rile lumii creștine, sublinierea necesității unității noastre. Necesitatea unității de doctrină, a unității organizatorice, și mai cu seamă, necesitatea unității frățești, a sentimentelor noastre reciproce, o împlinire în viața trăirii noastre creștine a dorinței Mintuitorului nostru care se ruga Tatălui Său: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, ești în Mine, și Eu în Tine. Ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimes“ (Ioan 17,21). Avînd în vedere momentele cînd aceste gînduri se înălțau la Tatăl, cum și starea spirituală a ucenicilor și nevoia lor, dorința aceasta era și continuă și astăzi să fie pentru cei credincioși, o necesitate imperativă, o obligativitate.

Cuvîntul Scripturii însă nu este un cuvînt magic pe care să-l rostești și imediat să se materializeze. Cuvîntul Scripturii este viață... „Cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sînt duh și viață“ (Ioan 6,63). Materializarea lui în viața noastră este condiționată de ceea ce sîntem noi, de ceea ce se plămădește în ființa noastră lăuntrică. De ceea ce înfăptuim ca idee și sentiment în inima noastră și de ceea ce scoatem apoi la lumina zilei, fie că facem aceasta în mod public, fie că nu!

Ucenicii, pentru care Domnul se ruga în primă instanță; ca ei să fie una, erau cu toții dornici, deși nu mărturiseau public acest lucru — să-L vadă pe Domnul Hristos în fruntea națiunii iudaice, iar ei... cabinetul forte al Lui. Puterea Sa i-a uimit și-n mîntea lor luase ființă o schemă foarte precisă a viitorului, reminiscență a mentalității iudaice. Remediu oferit însă de Domnul la planurile și aspirațiile lor firești a fost GOLGOTA, a fost crucea suferinței și a rușinii. Durerea le-a fost atît de puternică, încît mîntea lor... n-a putut fi în stare să înțeleagă această dumnezeiască realitate. Nu tron — ci cruce!

Imaginaea lui Isus atîrnînd între cer și pămînt, mulțimea ce se profera batjocori la adresa Lui, le-a străpuns însă inimile — aruncînd în țărînă mîndria și speranțele lor deșarte și pregătindu-i astfel pentru ceea ce apostolul Pavel avea să spună mai tîrziu corintenilor: „Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,3). Un Mesia crucificat!

În sufletul lor se nășteau însă faptele viitorului. La picioarele Golgotei, iubirea față de Învățătorul lor creștea. Inima începea să li se încălzească și parcă niciodată nu L-au înțeles mai bine ca acum, niciodată nu L-au iubit mai

mult ca atunci cînd era pe cruce. Și totuși, clipele Golgotei nu le-au înțeles.

Dar odată cu dimineața învierii, odată cu înfrîngerea morții, odată ce cheile locuinței morților fuseseră luate și Hristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcînd, ei au început să priceapă lucrarea sacrificiului Său, să înțeleagă rugăciunea Sa, dorința și obligativitatea ca toți „să fie una“.

DAR CUM?

Pentru ei începea să devină clar faptul că lucrarea Golgotei era chintesența iubirii divine, însemna dispoziția de a te jertfi pentru alții, însemna un răspuns categoric egoismului, fariseismului, firii și căilor întortochiate ale inimii firești. Lumina Golgotei strălucea în ființa lor și calea pentru spiritul din camera de sus și ziua Cincizecimii... era pregătită. Ei erau acum sub influența aceluși spirit al dragostei și unității creștine care i-a călăuzit, i-a inspirat, i-a umplut și i-a însoțit pe drumul spre propria lor cruce, căci spiritul Golgotei, conduce totdeauna la... CRUCE.

Ucenicii au înțeles că ei trebuie să fie răbdători și gata de jertfă, pentru ca alții să poată striga de bucurie. Că ei trebuie să fie gata să-și dea chiar și viața, dacă era necesar, ca alții să trăiască. Făcînd astfel, ei se făceau părtași de viața lui Dumnezeu, viața iubirii ce se jertfește. „Ajunși aici, ucenicii au dezlegat taina unității lor. Și din prea plinul acestei experiențe apostolul Ioan îndemna pînă la adînci bătrînețe pe credincioși: „Prea iubitorilor, să ne iubim unii pe alții...“

Trebuie să recunoaștem însă că s-a schimbat mult concepția noastră, chiar a mărturisitorilor credinței... despre unitate. Ne putem lamenta și noi împreună cu profetul și să spunem: „Vai! Cum s-a înegrit aurul, și cum s-a schimbat aurul cel curat“ (Plîng. 4,1). Egocentrismul violent mai face adesea ravagii în multe inimi care ar fi trebuit să devină de mult altare ale umilinței și jertfirii de sine. Unitatea se materializează la cruce. Acolo este locul unde să ne întîlnim cu toții. „Hristos și El răstignit“ trebuie să ne facă a înțelege că slujirea și mîntuirea noastră, rezolvarea a tot ceea ce are legătură cu biserica pentru care Fiul lui Dumnezeu și-a dat viața „lucrarea aceasta, nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, — zice Domnul oștirilor“ (Zah. 4,5 u.p.).

Cînd vom pricepe acest lucru, atunci vom înțelege poate mai bine ceea ce spune apostolul Pavel:

După vizitele făcute de solii poporului român în august și septembrie 1973, în Cuba, Costa Rica, Venezuela, Columbia, Ecuador și Peru; după vizita din martie 1974 în Argentina, vizita în Brazilia și Mexic, cele mai mari țări ale Americii Latine, s-a înscris ca un eveniment de importanță deosebită în consolidarea și dezvoltarea relațiilor României socialiste cu țările și popoarele latino-americane de care ne leagă vechi tradiții, aspirații comune de pace și progres.

Intregul nostru popor a urmărit zi de zi cu viu interes, cu mândrie patriotică și totală adăziune, această nouă și strălucită solie de pace și prietenie, de înțelegere și colaborare internațională. Și pentru că inimile tuturor au bătut cu putere la gândul că prestigiul și faima patriei noastre vor fi încă o dată înălțate și duse mai departe în omenire, merită a fi subliniate unele aspecte care vor căpăta valori de simbol și vor constitui în viitor adevărate momente de referință ale politicii noastre de pace și colaborare.

„Venim în țara dv., spunea Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu la sosirea în Brazilia, animați de convingerea că există toate posibilitățile și condițiile ca — în spiritul vechilor și frumoaselor tradiții între România și Brazilia să se dezvolte un dialog fructuos, o conlucrare rodnică tot mai strânsă care să inaugureze o etapă nouă, superioară în istoria raporturilor dintre cele două țări.

„România dezvoltă largi relații de colaborare cu țările continentului Latino-american, apreciind politica acestora de dezvoltare independentă, de folosire a bogățiilor naționale, în folosul propriilor popoare. Trăim o epocă în care problemele colaborării internaționale, ale conlucrării dintre state și popoare, se pun în mod tot mai imperios. Parcurgem o perioadă în care au loc mari transformări istorice, schimbări profunde, în care se afirmă tot mai

puternic voința popoarelor de a fi deplin stăpâne pe destinele lor, de a se dezvolta libere și independente, într-un climat internațional de pace. Ca rezultat, în viața internațională se conturează cursul spre destindere și colaborare.

„Exprimând satisfacția de a ne afla în frumoasa dv. țară, aș dori să-mi exprim convingerea că vizita noastră va deschide noi posibilități de colaborare fructuoasă, atât pe plan bilateral, cit și pe arena mondială, în slujba instaurării unui climat de pace și securitate între popoare“, încheia solul poporului nostru.

Iar la sosirea în Mexic, Excelența Sa spunea: „Prietenia româno-mexicană are vechi și bogate tradiții. Ea se bazează în primul rând pe afinitățile de origine latină comună, de limbă și de cultură. Sintem bucuroși că în ultimii ani am reluat vechile raporturi de amicitie dintre popoarele noastre și considerăm că nu există nici un impediment ca ele să cunoască o neconținută înflorire și diversificare în folosul celor două popoare, al cauzei generale, a destinderei și înțelegerii în lume.

„Linia politică fundamentală a României este dezvoltarea largă a colaborării cu toate țările lumii, fără deosebire de orinduirea socială, participarea activă la soluționarea tuturor problemelor internaționale. Pentru aceasta se cere o participare activă a tuturor statelor, indiferent de mărimea lor“.

În cadrul acestor vizite de prietenie și colaborare, au fost conferite înalte distincții românești, au avut loc dineuri și ceremonii, întâlniri cu membrii corpului diplomatic, întâlniri la niveluri universitare, au avut loc sesiuni plenare ale Tribunalului Suprem Brazilian în onoarea înalților oaspeți români; au avut loc întâlniri de lucru și semnarea unor acorduri de cooperare economică bilaterală, vizite în centrele industriale ale țărilor gazdă, întâlniri cu înalte personalități ale statelor

vizitate, întâlniri cu reprezentanți ai cercurilor industriale, financiare și comerciale. Au fost încheiate cu o deosebită ceremonie declarațiile solemne comune la baza cărora stau principiile de dreptate, și echitate, care constituie garanția unor raporturi internaționale stabile, din care amintim:

1. Dreptul fiecărui stat la existență, libertate, independență și suveranitate națională;

2. Dreptul inalienabil al fiecărui popor de a-și alege și dezvoltarea liber sistemul său, politic, economic și social în conformitate cu interesele sale proprii și fără nici un amestec din afară;

3. Dreptul fiecărui stat de a dispune liber și suveran de resursele sale naturale;

4. Deplina egalitate în drepturi între toate statele;

5. Dreptul fiecărui stat de a participa în condiții de deplină egalitate la soluționarea problemelor internaționale;

6. Dreptul și obligația statelor de a contribui la edificarea păcii și securității internaționale, și altele.

Deschizător de drumuri și promotor neobosit al dialogului internațional al păcii și colaborării între națiuni, președintele Nicolae Ceaușescu a făcut, la întoarcerea spre patrie, după ce a vizitat Brazilia și Mexic, o scurtă vizită la Washington, unde a avut o întrevedere cu președintele Statelor Unite ale Americii, Gerald R. Ford. Întâlnirea a constituit o continuitate firească a dialogului româno-american, la nivel înalt.

Abordându-se problemele majore ale relațiilor multilaterale dintre România și U.S.A. — cei doi președinți au constatat noi posibilități și căi de amplificare a colaborării dintre cele două țări.

Prin rezultatele sale, prin examinarea aprofundată a modalităților de intensificare a relațiilor româno-americane în

Continuare în pag. 19

Anul acesta se împlinesc 31 de ani de la data memorabilă, cînd țara noastră a făcut cotitura hotărîtoare, care avea să-i făurească o nouă istorie.

Data de 23 August, este o dată care s-a săpat adînc în stîncă vremii, și nu se va mai

vedea în ei pe eroii și luptătorii lor pentru ideile înaintate, și pentru o cauză dreaptă și umanitară.

Anul acesta se împlinesc 31 de ani de la data aceea istorică.

Dar cum era țara noastră pînă la data de 23 August 1944?

Insufleții de un fierbînt patriotism, soldații români au săvîrșit fapte de un eroism legendar. Ei au luptat de acum pentru curățirea întregului teritoriu național. Și tot așa au fost cunoscuți și în marile bătălii ce au fost purtate împo-

o dată înscrisă cu litere de aur în istoria României:

putea șterge cît timp va exista stîncă, adică vremea. Data aceasta este înscrisă cu litere de aur în istoria milenară a neamului nostru. Au fost date cruciale în decursul istoriei poporului nostru, care a fost chemat pe arena lumii ca să-și împlinească menirea înaltă și nobilă. Nu putem uita nici datele și nici evenimentele care au arătat în fața lumii cu o forță convingătoare, că poporul român are dreptul nu numai să trăiască, dar că el este dotat cu calități și cu forțe sufletești, care îi dau dreptul să-și spună cuvîntul său cinstit, și însoțit cu putere și greutate. Aș îndrăzni să spun că el are dreptul să arate lumii întregi o nouă și dreaptă orientare, care, dacă este urmată, va duce la pacea și prosperitatea fiecărei națiuni și la bunăstarea și fericirea fiecărui om.

Data de 23 August 1944, nu este numai o dată ce vine să se adauge la șirul datelor și evenimentelor care constituie gloria și bogăția istoriei noastre milenare; ea este o apoteoză a oamenilor, care, așa cum o dovedește istoria — au avut acea clarviziune, au avut acel simț prețios și umanitar al unei vieți mai bune și mai drepte, care avea să facă viața vrednică de trăit pentru orice om, și în același timp, vrednică de apărut de orice om. Ea este data care a adus realizarea dorinței tuturor acelora care au luptat pentru ea și au mers pînă la sacrificiul suprem pentru realizarea și promovarea ei.

Cu ocazia marilor sărbători, cum este 23 August, în fiecare an li se evocă amintirea și li se arată recunoștința și mulțumirea pe care le merită din plin. Chipurile lor vor rămîne gravate pentru totdeauna în amintirea generațiilor, și aceștia vor

23 august

Ca să ne putem da bine seama de marea deosebire între ce a fost și ce este, e bine să răsfoim filele istoriei. Istoria a înregistrat cu exactitate stările și evenimentele, pentru ca posteritatea să știe că nu din totdeauna țara noastră și poporul nostru au fost așa cum sînt astăzi.

Germania nazistă și hitleristă cotropise țara și o țirise într-un război nedrept și antipopular. Aproape întreaga Europă fusese subjogată și folosită prin violență și amenințări, pentru ajungerea scopului ei perfid și inuman.

Popoarele au văzut bine și s-au convins pe deplin unde avea să ajungă omenirea, dacă nazismul triumfa. Perspectivele erau atît de sumbre și deznădăjduite, încît s-au hotărît să scuture jugul sclaviei și al rușinii cu orice preț.

Este un adevăr istoric faptul că, greul războiului l-a dus Uniunea Sovietică. Urișele sacrificii umane și materiale suportate de ea, nu vor putea să fie evaluate la justa lor valoare. Loviturile necruțătoare ale întinselor fronturi deschise de ea împotriva cotropitorilor, la care s-a adăugat aportul aliaților, au dus la sporirea speranțelor în așteptata zi a eliberării.

Poporul nostru, întorcînd și el armele împotriva cotropitorilor hitleristi, a pășit la lupta pentru eliberarea teritoriului României de sub dominația fascistă și făurirea unei vieți noi, libere și independente.

triva inamicului comun pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei.

Cu privire la importanța aportului adus de România la nimicirea mașinii de război germane, puterile aliate au apreciat acest gest hotărîtor al României, și au înscris în istoriile lor această întorsătură eliberatoare atît pentru ea cît și pentru popoarele și țările Balcanice.

Astăzi, după 31 de ani, avem o bucurie imensă în inimile noastre. Țara noastră nu numai că s-a eliberat și a devenit stăpînină pe propria ei soartă; nu numai că este liberă și independentă, dar datorită noii orînduirii, și datorită conducerii înțelepte, a urcat și continuă să urce trepte pe care nu le-a cunoscut niciodată în istoria ei.

Care este trăsătura dominantă care definește România la această glorioasă aniversare?

Un dinamism puternic care a pus la lucru toate forțele creatoare ale poporului muncitor. O alianță indestructibilă s-a realizat între clasa muncitoare și țărănimea de pe întreg cuprînsul țării. Toți aceștia, în unire și colaborare, au făcut ca să se deschidă un drum larg pentru înaintarea impetuoasă a României socialiste.

Pentru noi care prețuim cartea și litera, e bine să știm că în acești 31 de ani s-a amplificat considerabil accesul oamenilor muncii la comorile culturii și științei. Dintr-o țară cu mai multe milioane de analfabeti, în mai puțin de trei decenii, România a ajuns să poată asigura cetățenilor ei, învățămîntul de 10 ani; gratuit. A sporit în măsură însemnată potențialul științific al României. S-au format cadre științifice devotate poporului și patriei, cercetarea științifică aducînd o

valoroasă contribuție la dezvoltarea multilaterală a patriei noastre.

S-au creat condiții noi pentru creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate. În ultimul sfert de veac venitul național a crescut de peste 13 ori.

Contactele prodigioase și acordurile comerciale reciproc avantajoase încheiate de Conducătorul țării noastre, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, au dus faima R. S. România pe toate meridianele lumii.

La 31 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă, constatăm cu bucurie și satisfacție că Patria noastră a înflorit și continuă să se dezvolte multilateral. În orice domeniu de activitate ne-am uita, rezultatele sînt de-a dreptul uluitoare. Și ce este mai important, este că nu numai pentru noi sînt aceste rezultate de admirat. E constatat cu prisosință că și străinii care ne vizitează țara, dau mărturie despre enormele progrese ce s-au realizat în țara noastră.

Numai cu un sfert de veac în urmă, cui i-ar fi trecut pr'n minte, și cine ar fi îndrăznit să se gîndească, că o țară ca a noastră, care de abia ieșise din războiul antihitlerist, stoarsă pînă la ultima picătură, și care — fără de voia ei trecuse prîn anii de secetă și de lipsă, sub conducerea înțeleaptă a unor conducători încercați, avea, nu numai să se redreseze și să facă față nevoilor, dar avea să se ridice la o dezvoltare și progres, cum nu se mai întîlnește în istoria ei bine cunoscută.

Să trecem în revistă, cu ocazia aceasta, cîteva din domeniile în care realizările sînt exemplare.

Agricultura noastră de astăzi, este o agricultură avansată și mecanizată. Se folosesc astăzi cele mai noi metode, ca același pămînt, care altă dată de abia ținea viața oamenilor, astăzi sînt umple de belșug și de bucurie viețile și casele lor.

Muncitorii din fabrici și uzine de dinainte de război, își pierdeau sănătatea lor și a familiilor lor, din cauza condițiilor în care trebuiau să lucreze, și din

cauza remunerației pe care o primeau de la patronii lor nemiloși. Astăzi, locurile de muncă sînt spațioase și luminoase. Asistența sanitară ține populația departe de bolile de care sufereau altă dată. Munca este reglementată, iar odihna și tratamentul medical asigurate. Stațiunile maritime și cele balneo-climaterice primesc fără întrerupere pe oamenii muncii și familiile lor pentru tratament și reconfortare. Personalul de serviciu din aceste stațiuni se preocupă cu devotament de sănătatea semenilor. Locuitorii mediului rural, adică țărani și familiile lor, nu fac excepții.

Venim la problema locuințelor. Cocioabele de altă dată, unde se chinuiau și se îmbolnăveau copiii, au fost rase de pe suprafața pămîntului, și în locul lor, precum și dincolo de ele, se înalță blocuri elegante și mîndre. Ritmul în care s-au înălțat și se înalță mereu, este într-adevăr uluitor. Complexele comerciale și magazinele cu tot felul de bunuri de larg consum, stau imbiitoare la îndemîna oricui. Viața nouă, în locuințe noi și confortabile, unde se poate trăi civilizat și demn, este răsplata omului care produce și care contribuie la făurirea acestei vieți noi.

Învățămîntul care altă dată favoriza numai o anumită clasă, este astăzi privilegiul tuturor. Copiii și tineretul sînt invitați să pășească cu demnitate în sanctuarul științei și culturii, ca să-și cunoască tainele și comorile, să-și însușească luminile și mijloacele, pe care să le folosească pentru binele și fericirea comună. Faima despre știința și învățămîntul din țara noastră a ajuns să fie cunoscute pretutîndeni.

Ziua de 23 August 1944 a adus și pentru cultul nostru o eră nouă. Înainte de și în timpul ultimului război mondial, eram nu numai persecutați, dar și desființați. Cine a trecut prin zilele acelea nu le mai poate uita. Îngăduiți-mi ca să întrebuițez limba Scripturii, ca să arăt cit de mare și prețioasă a fost salvarea pe care ne-a trimis-o Dumnezeu în timpul de groază și de disperare: „Binecuvîntat să fie Domnul care nu

ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat". Ps. 124, 7—8.

E nevoie să mai amintim că, chiar în ziua aceea s-au deschis toate închisorile, au fost eliberați toți frații noștri, iar cei care erau pe drumuri, au fost întorși la casele lor? Frații au plîns de bucurie, și surorile, căci și ele erau în știrurile care mergeau la osîndă.

Ce a însemnat aceasta pentru cultul nostru, nu este greu de spus. Toate casele de rugăciuni din tot cuprinsul țării sînt deschise, și în fiecare Sabat, slujitorii Evangheliei, nestingheriți, își desfășoară activitatea lor plină de har și de voie bună. Seminarul nostru funcționează mereu, și alte nevoi ale cultului sînt satisfăcute, aproape peste așteptările noastre.

În țara noastră frumoasă și binecuvîntată de Dumnezeu, trăiesc în armonie toți cetățenii ei, români, germani, maghiari și alte naționalități. Nu se face nici o discriminare, nici de neam și nici de religie. Tot ceea ce se cere de la fiecare și de la toți, e ca împreună în unire, să mergem înainte, spre ținta înaltă și nobilă a progresului scumpei noastre patrii. Republica Socialistă România. În această privință, să împlinim Scriptura care zice: „Rugați-vă pentru binele ei; căci de fericirea ei depinde fericirea voastră”.

Cultul Adventist de Ziua a Șaptea din R. S. România a aderat încă de la începutul luptei pentru pace, la această acțiune demnă și laudabilă: Acțiunea Păcii. Războiul nu este în doctrina noastră. În doctrina noastră este pacea și armonia între oameni și națiuni. Însăși creștinismul a început cu cîntarea: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pe pămînt pace și bună învoire între oameni”.

De aceea să sprijinim eforturile de pace ale Conducerii țării noastre, și prîn muncă și sacrificii să apărăm pacea și viața noastră și a copiilor noștri de aici și de pretutîndeni.

H. Artinian

În anul trecut am prezentat cu prilejul uneia dintre Conferințele de Orientare acest subiect „Predica“ limitat strict la ideea : „Improvizație sau stu-

pirat ne spune : „În aceste cuvinte hotărâte și puternice este arătată în mod lămurit datoria fiecărui slujitor al lui Hristos. El trebuie să predice „Cuvin-

foarte frumos coșul semănătorului, dar nu e de nici un folos dacă nu are semințe în el.

PREDICA

conținutul
alegerii textului

folosirea

ilustrațiilor

diu asiduu“. La discuțiile ce au avut loc mulți depășeau limitele subiectului abordat, intrând în ceea ce vom trata abia acum cu prilejul acestei Conferințe de Orientare și anume : „Conținutul predicii, alegerea textului, folosirea ilustrațiilor, etc.“

Nu voi mai repeta ceea ce s-a spus atunci cu privire la definiția predicii, ci vom intra direct în subiect și în prima parte ne vom ocupa de conținutul predicii.

Apostolul Pavel, propovăduitorul sublimelor adevăruri despre Hristos cel crucificat, îndeamnă pe fiul său în credință, Timotei, să predice Cuvântul în toată curăția și puterea lui minunată. El scria lui Timotei : „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Isus Hristos, care are să judece viii și morții și pentru arătarea și Împărăția Sa : propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blindețea și învățătura“. 2 Tim. 4,1.2. „După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămii în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură, și să nu se țină de basme și de înșirări de neamuri fără sfârșit... ia seama bine la învățătura pe care o dai altora... fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora...“ 2 Tim. 1,3,4 ; 4,13.16.

Referindu-se la acest apel al apostolului Pavel cuvântul ins-

tu“ iar nu păreriile sau ideile cuiva, fabule plăcute sau povești senzaționale... Nici un lucru ușuratic sau searbăd, și nici o tilcuire inchipuită nu trebuie să se strecoare în vorbirea sa... Fraților, care sunteți în slujba lui Dumnezeu, cind vă aflați în fața ascultătorilor voștri, vorbiți despre lucruri esențiale, care trebuiesc puse în practica vieții. Vorbiți despre puterea salvatoare a lui Isus „în care avem răscumpărarea și iertarea păcatelor“ (Col. 1,14). O de ar recunoaște fiecare predicator al Domnului sfințenia lucrării Sale, solemnitatea misiunii Sale. Solia lor trebuie să fie un lămurit „Așa zice Domnul“. Niciodată solul lui Dumnezeu nu trebuie să înceteze în străduința sa după mai multă lumină și după mai multă putere“.

Vorbind despre conținutul predicii, marele predicator Spurgeon, spunea :

„Predicile trebuie să aibă învățături reale în ele, doctrina lor trebuie să fie puternică, substanțială și abundentă. Noi nu ne urcăm la amvon numai de dragul de a vorbi. Ne revine datoria să transmitem ceea ce este important, în cel mai înalt grad și noi nu ne putem permite să exprimăm doar nimicuri drăgălașe. Șirul subiectelor noastre este nelimitat și de aceea nu ne putem scuza dacă predicile noastre sînt formale, lipsite de fond, de esență. Nimic nu poate compensa absența învățăturii temeinice dintr-o predică. Desigur, poate fi

Cea mai excelentă predică ce ar putea fi rostită vreodată, este cel mai mare faliment dacă din ea lipsește Hristos cel crucificat și doctrina harului lui Dumnezeu ; predica aceasta va trece pe deasupra capetelor celor ce o ascultă ca un nor care nu aduce nici un strop de ploaie peste pămîntul însetat și o asemenea predică este o decepție amară pentru sufletele dornice și însetate după adevăr“.

Predicile sînt apreciate și măsurate nu după mulțimea cuvintelor, a frazelor frumos alcătuite ci după adevărul pe care îl conțin.

Același Spurgeon zicea : „Caii nu se apreciază, nu se evaluează după clopoței și hamurile lor frumoase, ci după membrele, oasele și singele lor. Și predicile, sînt criticate și analizate de ascultători judicioși, sînt în cel mai mare grad măsurat după totalul adevărului din Evanghelie și după puterea Spiritului Evangheliei pe care le conțin“. El îndemna : „Fraților cîntăriți predicile voastre. Nu le vindeți cu metrul, ci măsurați-le după greutatea lor. Nu le prețuiți după cantitatea cuvintelor folosite ci căutați să le prețuiți după conținutul lor substanțial. Este o

nebuie să fii foarte larg, risipitor chiar cu cuvintele și foarte zgîrcit cu adevărul“.

„Este nedemn“, spunea el „să urci amvonul și să reversei asupra ascultătorilor, rîuri de vorbire, cascade de cuvinte, și care sînt simple banalități, ca grăunțele infinite de mici ale medicinii homeopate, într-un atlantic de exprimări“.

Sau cum am auzit același gînd exprimat astfel : „Un potop de cuvinte, într-un pustiu de idei“.

„Se oferă multime de fraze strălucite în locul doctrinei sănătoase și înfloriturii retorice în locul gîndurilor adînci, puternice... ar fi dureros să se spună de un predicator al Evangheliei : „Iată cît de curgător ies nimicurile din gura lui“.

Plastic sau caustic, cum vrem să privim lucrurile, dar el spune : „Decît așa, mai bine dați ascultătorilor o masă de adevăruri în stare brută, nepregătite, decît în mod fastuos și politicos să înmînezi, pe o farfurie de China, o felie de nimicuri, decorată cu pătrunjelul poeziei și scaldată în sosul afectării.

Și din păcate auzim destul de des asemenea predici.

Cu privire la conținut, și felul de prezentare, care au o strînsă legătură, ambele contribuind la buna reușită și impresie a unei predici, serva Domnului se adresează predicatorilor astfel :

„Ascultătorii tăi au nevoie de ajutor imediat pentru problemele cărora au a le face față. Predicatorul poate face un zbor înalt spre cerul infinit, prin descrieri poetice și prin expuneri împodobite, care sînt plăcute simțurilor și care hrănesc închipuirea dar care nu ating experiențele vieții și trebuințele zilnice. El se poate măguli că pășunează turma lui Dumnezeu prin elocvență fantastică; ascultătorilor lui poate că le place... dar asemenea predici nu dau ajutor pentru viața de fiecare zi.

Cel ce își pune ca țintă a predicii sale elocvența și oratoria, acela face pe credincioși să piardă din vedere adevărul întretesut în cuvîntarea sa...

După ce impresiile au trecut, ei conversează despre predică ca despre o piesă de teatru și despre predicator ca despre un actor.

Nici o cuvîntare pompoasă și nici o polologie nu poate ajuta. Predicatorul trebuie să predice astfel ca să poată ajuta ascultătorilor să prăceapă adevărurile esențiale. Nu vă avîntați în zboruri înalte încît ascultătorii de rînd să nu vă poată urmări. Vestiți principiile simple date de Hristos. Povestiți istoria vieții Sale de tîgăduire și jertfă de Sine, istoria umilinței și a morții Sale, a învierii și a înălțării Sale la cer, a mijlocirii Sale în Sanctuarul ceresc pentru păcătoși... împărțiți-le pîinea vieții...

Primirea Evangheliei nu depinde de cuvîntări frumoase sau de argumentații lungi ci de simplitatea și acomodarea ei la acei ce flămînzesc după pîinea vieții.

Cel ce învață pe alții, să roage pe Dumnezeu pentru Spiritul și puterea Sa. Prin lucrarea Spiritului Sfînt, slujirea Cuvîntului va avea influență. Spiritul Sfînt face ca adevărul să lumineze înțelesul și vorbește prin orice cuvînt, dacă predicatorul se predă în totul influenței divine“.

În aceeași ordine de idei Spurgeon spunea : „Noi trebuie să antrenăm toată puterea judecării noastre, a memoriei, a imaginației și a elocvenței în prezentarea soliei adevărului. Să nu dăm vestirii crucii numai gînduri întîmplătoare, în timp ce subiecte secundare să devină preocuparea de căpetenie a meditației noastre adînci“.

Pentru ca să putem prezenta predici cu un conținut substanțial e nevoie pe lîngă meditație și rugăciune și de muncă asiduă. Nu trebuie să așteptăm totul de la inspirație.

Mi-au plăcut gîndurile redate de unul din colegii noștri într-un articol publicat în Curierul Adventist, gînduri exprimate astfel :

„Ar fi regretabil dacă pastorul s-ar pregăti mai puțin, cu mai puțină seriozitate și responsabilitate, pentru predica lui, decît este datoria lui a o

face. Unii pastori se bazează numai pe inspirație, fiind tulburați și îngroziți la simpla recomandare a unei pregătiri temeinice“.

Ce straniu ! Tulburați și îngrijorați la simpla recomandare a unei pregătiri temeinice ! Te uimește această afirmație și totuși e o realitate întîlnită adeseori.

Tot cu privire la prezentarea și conținutul predicii este bine să evităm două extreme : unii încarcă o predică cu prea mult material și alții se concentrează prea mult asupra unui singur punct, pînă la plictisală.

Unii predicatori încarcă o predică cu prea mult material, sau tratează mai multe subiecte, mai multe adevăruri, fără vreo legătură între ele. Sau cum spunea un coleg despre alt coleg : „A luat-o de la Geneva și a terminat cu Apocalipsa“.

Un predicator mai în vîrstă discuta cu unul mai tînăr despre o predică a acestuia din urmă și îi spunea : „Ultima dumitale predică a cuprins prea mult material, nu era destul de clară și suficient de bine organizată ; era ca acest lan de griu, care conține în el multă hrană brută, neprelucrată, care nu e gata spre a fi folosită. Trebuie să faci predicile tale asemenea unei bucăți de pîine, gata de mîncat și într-o formă ce e acceptată.

„Un singur adevăr fixat în minte“, zice Spurgeon, „va fi mai bun decît cincizeci de gînduri ce trec numai pe la ureche“.

Alții trec în altă extremă. Se concentrează prea mult asupra unui singur punct.

Ne spune lucrul acesta și Spiritul Profetic. „Unii predicatori au căzut în obișnuița de a forma prea mult o idee ca centru principal. Pînă la un anumit grad este bine a îndrepta cugetele în mod exclusiv către un singur punct, dar se întîmplă de prea multe ori că prin aceasta se neglijează alte puncte... Cei ce procedează astfel devin plictisitori și plictisesc pe ascultători... adîncindu-se tot mai mult într-o chestiune li se pare că

dobîndesc cunoștință și lumină, dar numai puțini pot să urmărească expunerea lor.

Există primejdia ca acești bărbați să planteze sămînța adevărului atît de adînc încît firul cel gingaș să nu poată pătrunde niciodată pînă la suprafață. Chiar și adevărurile cele mai evidente și mai caracteristice care în sine sînt simple și lămurite, pot fi atît de învăluite prin o sumedenie de cuvînte, încît ele să apară întunecate și nelămurite. Argumentațiile sînt bune la timpul lor dar mult mai mult se poate cîștiga printr-o simplă explicare a Cuvîntului lui Dumnezeu.

Vorbînd despre claritatea, ordinea și unitatea unei predici — cîci fiecare predică trebuie să aibă o unitate — conținutul ei să alcătuiască un tot complet, să prezinte ordine și claritate, Spurgeon spunea: „Nu lăsați gîndurile să alerge ca o gloată ci să meargă în ordine ca o trupă de soldați. Ordinea care este prima lege a cerului, nu trebuie să fie neglijată de reprezentanții cerului.“

„Învățăturile voastre despre doctrină să fie clare, fără greșeli. Ca să fie așa, trebuie să fie mai întîi clare pentru voi înșivă. Unii pastori gîndesc în fum și predică în nor. Ascultătorii nu doresc o ceață luminoasă, ci adevărul clar și puternic. Speculațiile în materie teologică, pun unele minți într-o stare de intoxicație în care ele ori vîd totul în dublu, ori nu vîd nimic. Fie ca pastorul să se păzească pe sine de mistificări și atunci este pe drumul de a fi înțeles de ascultătorii săi. Nimeni nu poate spera să fie înțeles dacă nu se poate face el însuși înțeles“.

O altă latură asupra căreia să ne oprim cîteva clipe este durata predicii. Cît de lungă sau cît de scurtă să fie o predică? Deși s-a vorbit mult și s-a scris mult în această privință, și toate îndemnurile cu privire la aceasta converg spre o predică de durată scurtă, circa 45 minute, mulți fac totuși greșeala de a prelungi predica mult peste acest timp, încît ascultătorii nu numai că nu mai țin minte ce li s-a spus,

nu numai că nu mai gîndesc la ceea ce se vorbește, ci așteaptă cu nerăbdare momentul încheierii.

În legătură cu această importantă problemă sfaturile sînt categorice, fără echivoc. Solia nu trebuie dusă prin cuvîntări lungi și obositoare ci prin expuneri scurte și potrivite. Predicile lungi obosesc pe vorbitor, și fac pe ascultători să adoarmă. Dacă cel ce prezintă Cuvîntul e pătruns de însemnătatea soliei, atunci el trebuie să fie cu o deosebită prevedere, de a nu-și forța peste măsură puterile sale corporale, sau de a da ascultătorilor săi mai mult decît pot păstra ei cu mintea lor... Dați învățăturii scurte într-o limbă simplă și lămurită... Predicile scurte pot fi păstrate mai bine decît cele lungi...

Din păcate aceste îndemnuri și învățăturii nu sînt luate în seamă, așa cum se cuvine, de mulți predicatori și ei continuă să prelungească vorbirea lor pînă la plictiseală, făcînd să se șteargă din mintea ascultătorilor învățăturile pe care le-au prezentat.

Înainte de a vorbi de alegerea textului și folosirea ilustrațiilor, aș dori să spun cîteva cuvînte în legătură cu introducerea și încheierea sau concluziile unei predici.

În ceea ce privește introducerea se recomandă a fi cît mai scurtă. Nimeni nu are nevoie decît de unul sau două minute pentru a face introducerea cuvîntării sale. Predicatorul n-ar trebui să folosească mai mult timp pentru introducerea sa decît anunțarea temei sale, așa încît ascultătorii săi să poată intra în studiul subiectului într-un chip inteligent. Introducerea ar trebui să spună de-a dreptul, chiar de la primul cuvînt care este ținta predicii voastre. Textul vostru ar trebui să anunțe subiectul vostru.

O introducere lungă denotă de la bun început lipsa de conținut a predicii și în același timp diminuează foarte mult din efectul chiar al celei mai bune predici. Același lucru se poate spune și despre concluzii care nu se mai termină.

Serva Domnului sublinia faptul că: „Mulți predicatori își

risipesc timpul și puterea lor în introduceri și scuze lungi... timpul trece și cînd ei ajung la subiectul de tratat și încearcă să întipărească în mintea ascultătorilor lor puncte din adevăr aceștia sînt deja oboșiți și nu mai pot pricepe cele prezentate“.

Concluzia de asemenea să fie scurtă. Ea trebuie să recapituleze cîteva din ideile principale ce au fost expuse în predică și să încheie cu învățătura necesară a influența neconținut spre bine viața noastră.

Vorbînd de conținutul predicii, de ideile ce trebuiesc a stea la bază, ca și de îndemnurile și îndrumările ce trebuie să cuprindă, este cazul să reținem și să fim conștienți că noi trăim pe pămînt, trăim într-o societate, trăim în patria iubită, și să nu uităm că însăși Evanghelia ne învață: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Pe lîngă latura spirituală predicile ce le prezentăm trebuie să conducă și să arate, și aceasta nu arareori, felul de viață în societate, între semenii și îndatoririle noastre ca cetățeni pentru bunul mers al patriei noastre dragi și pentru prosperitatea ei.

Am lăsat mai la urmă prezentarea a două puncte — alegerea textului și folosirea ilustrațiilor — nu pentru că ar fi mai puțin importante ci din contră se spune că alegerea textului care să constituie subiectul predicii este de o mare importanță. El nu trebuie ales la întîmplare. Textul acesta trebuie să fie temelia predicii. Alegerea textului nu este o lucrare ușoară. Și aceasta nu pentru faptul că nu am avea destule texte, ci tocmai pentru că avem din belșug. De fapt acțiunea în sine a alegerii nu este ușoară. Apostolul Pavel pus în situația de a alege, explica Filipenilor că acest lucru nu este chiar așa de ușor și le scria: „Și nu știu ce trebuie să aleg“ (Filip. 1.22 u.p.).

Cînd trebuie să alegem textul ne găsim în situația unei persoane care se află într-o grădină cu cele mai frumoase

flori avînd însă permisiunea să aleagă numai una. Va sta mult, chiar foarte mult în fața diferitelor flori pînă ce se va hotărî să aleagă una. Tot astfel stau lucrurile și cu pastorul în alegerea textului pentru predica sa. De aceea încă de la începutul săptămîinii este bine să cugete la textul care să formeze subiectul pe care-l va prezenta în Sabatul viitor comunității.

Spurgeon spunea : „Dacă mă întrebă cineva cum să aleagă cel mai potrivit text îi voi răspunde : strigă la Dumnezeu ca să ți-l dea“. Dar tot el spunea : „Dacă un pastor socotește că pentru el este o foarte mare dificultate să aleagă textul pentru predica sa, este mai bine să se ocupe de altceva, căci în mod evident el nu are capacitatea care se cere unui predicator“.

Desigur în ce privește alegerea unui text trebuie să ținem seama de ocazie, de împrejurări căci nu orice text se potrivește pentru orice situație. Pastorul trebuie să cunoască foarte bine starea comunității, nevoile spirituale ale membrilor, să știe dacă vreun curent de erezie sau dezbinare și-a făcut loc pe undeva și atunci el va pregăti predici care să oprească această plagă și să întărească pe membrii comunității.

Alegerea textului și predica în sine trebuie să ajute, să aducă yndecare sufletului rănit și să întărească pe cel slab. Cuvîntul lui Dumnezeu e sabia cu două tăișuri, să-L lăsăm să taie el, să nu tăiem noi prin alcătuirea frazelor meșteșugite sau a expunerii ce o prezentăm.

Un mare predicator, către sfîrșitul vieții sale, a spus că dacă și-ar mai trăi încă odată viața, ar pune mai multă simpatie în predicile sale (Is. 40, 1,2).

Dumnezeu ne va călăuzi în găsirea celui mai potrivit text, dar noi trebuie să-l căutăm. „Un pastor care irosește timpul în cele șase zile“, zicea Spurgeon, „și crede că un sol ceresc îi va aduce textul în ultimele două ore, sau chiar cumva în

ultima oră a săptămîinii, ispitește pe Dumnezeu... Eu nu am cîtuși de puțin încredere în pastorul care ignoră pregătirea temeinică“.

Voi enunța cîteva reguli cu privire la alegerea textului :

— Caută pe Domnul în rugăciune pentru călăuzire.

— Lasă ca Spiritul Sfînt să te îndrume în alegerea textului.

— Analizează textul și clădește în jurul lui, neprecupețind, nici un efort pentru ca predica să fie cît mai inspirată.

— Ține minte că textul trebuie să, cucerească înții proprii ta inimă. Un text pe care tu nu-l simți și nu-l trăiești, nu va avea o mare influență asupra ascultătorilor tăi. Noi predicăm mai înții pentru noi și apoi altora.

Și spre încheiere cîteva cuvinte cu privire la folosirea ilustrațiilor.

Sînt mulți pastori care evită folosirea ilustrațiilor, a parabolilor și a experiențelor, în predică.

„Domnul nostru Isus Hristos, cel ce a fost, este și va fi Lumina Lumii, a avut grijă ca vorbirea Sa să fie presărată cu ilustrații astfel că poporul de rînd îl asculta cu plăcere. Exemplul Său impune o înaltă autoritate folosirii pildelor și ilustrațiilor“.

Natural totul trebuie făcut cu mult tact și cu multă înțelepciune, căci dacă argumentele sînt stîlpii construcției unei predici, pildele sînt ferestrele prin care pătrunde lumina. Ne întrebăm cum ar arăta o casă fără ferestre? Alcătuită numai din stîlpi? Dar în același timp ne întrebăm cum ar arăta și în mod deosebit care ar fi tîria unei case unde ar predomina numai ferestre, fără vreun stîlp? Și aici extremele trebuie evitate. O predică alcătuită numai din pilde și povestiri nu mai este o predică. Poate că la unii le-ar place, dar predica nu trebuie să ajungă o distracție.

Inspirația divină avertizează : „Povestirea de anecdote sau de întîmplări ce atîță risul sau trezesc cugetări ușuratică nu-și au locul în cadrul unei predici. Adevărul trebuie îmbrăcat cu un limbaj curat și

demn, iar ilustrațiile întrebunțate să aibe același caracter“.

Să mai știm că nu ilustrațiile sînt tîria predicii, cum nici ferestrele nu sînt sprijinul puternic al casei. Ilustrațiile nu trebuie atît de mult să apară, să fie văzute, cît trebuie să vezi prin ele.

Ilustrațiile sînt bune cînd sînt cît mai naturale și izvorăsc chiar din subiectul prezentat.

Fiecare predicator ar trebui să aibe ilustrații proprii și să nu le repete pe acelea ale altora. Caută să-ți dezvolți această deprindere. Aceasta însă cere meditație și rugăciune. Cea mai bună sursă de ilustrații este Sfînta Scriptură. În ceea ce privește folosirea ilustrațiilor, și azi ca și pe vremuri către fiecare predicator al neprihănirii Înțelepciunea Divină adresează porunca : „Să faci o fereastră la corabie“.

Iar acum, consecvenți cu cele relatate pînă aici, scurte concluzii :

— Predica să fie măsurată după greutatea adevărului cuprins în ea, nu după mulțimea cuvintelor ei sau după durata ei.

— Subiectele predicii să fie variate și potrivite cu ocaziile în care sînt folosite.

— Nu prea mult material la o predică, dar nici prea multă concentrare asupra unui singur punct.

— Nu predici lungi.

— Alegerea textului sub călăuzirea Duhului Sfînt.

— Ilustrații puține, alese și să aibe un limbaj curat și demn.

— Textul și întreaga predică să fie pentru noi, să o simțim, să o trăim căci numai așa va avea o influență asupra ascultătorilor.

— Cel ce învață pe alții, să roage pe Dumnezeu pentru Spiritul și Puterea Sa, ca astfel călăuzit să poată fi la întîltimea chemării de slujitor al lui Hristos, împărțind drept Cuvîntul adevărului.

+ Referat prezentat la Conferința de Orientare trim. I/1975 ținută cu pastorii și angajații Uniunii și Conferințelor Culturii noastre.

M. T. Pârvan

mai tari ca apele

La fel ca și acum cinci ani Luhoiul apelor — furișându-se aproape fără zgomot, s-a năpustit din nou asupra țării noastre. Asupra locuitorilor de pe lângă Mureș, Tîrnave, Olt Ialomița, Argeș, ca și a celor aflați pe malurile Dimboviței, Prahovei, Buzăului sau bătrînului Danubiu, asupra noastră a tuturor în momentul în care pregăteam cu sentimentul satisfacției, toate forțele ca să începem bătălia stringerii roadelor ce se întrezăreau pe ogoare. În prima clipă, apa a stîrnit spaima acelorora luați prin surprindere, dar mai apoi, furierea șuvoaielor, s-a izbit de curajul și hotărîrea oamenilor, de spiritul lor de sacrificiu, căci niciodată, ca acum, apa nu a întîlnit în calea ei o asemenea contră-ofensivă unitară și energică.

Este adevărat că omul luptă extrem de greu cu stihiiile naturii atunci cînd acestea sînt dezlănțuite, dar este tot atît de adevărat că dîrzenia, curajul și inițiativa omului, care întocmai ca un baraj al betonului înălțat în fața lor, pot apăra de distrugere bunurile și pot salva vieți omenești. Și de data aceasta, cum era de așteptat, am avut pierderi, pagube, pentru remedierea cărora este nevoie să perseverăm în munca de rezidire, dar toți cei loviți și chiar întreg poporul nostru a fost unit într-o inimă și-un gînd și foarte mult încurajat de prezența activă a Con-

ducătorului Statului nostru Domnul N. Ceaușescu în regiunile calamitate, căci inima sa pentru popor bate și alături de el este atît în bucurie cît și în necazuri. Aflat acolo, pe frontul apelor, în mijlocul viiturilor, era pretutindeni prezent spre a îndruma, gata de noi inițiative, continuu dînd soluții și rezolvări. Încă odată, nepuizabila energie a iubitului și curajosului conducător al Statului a constituit un exemplu mobilizator pentru întreaga națiune, un focar catalizator de simțăminte înalte, sacre, patriotice. În toate punctele de impact ale undelor de viitură, chemarea sa a găsit gata de acțiune impresionante mase de cetățeni, muncitori, ostași, tineri și vîrstnici. Au fost trimise în punctele critice mijloace tehnice moderne, au fost îndreptate rapid, fără șovăire spre redutele asaltate de ape, curajoase colective de muncă. Cum vom putea uita vreodată miile de oameni pe care i-am văzut săpînd canale de scurgere a apelor pe mari întinderi agricole, recoltînd apoi grîul cu arhaicele dar astăzi atît de folositoare seceri și coase? Cum pot fi uitate digurile de protecție ridicate ca un miracol în cîteva rezeși și irepetabile ore cu bătrîna lopată, cu sacii de pămînt și cu buldozerele?

Au fost văzuți oameni legați cu frîngii spre a nu fi luați de torentul Oltului, lucrînd la salvarea uneia dintre cele mai tinere hidrocentrale ale țării. Au fost văzute echipe de electricieni, de muncitori, feroviar, de podari și terasieri, luptînd să repună cît mai grabnic în funcțiune linii de înaltă tensiune, tronsoane de căi ferate, șosele și poduri. Și din nou am văzut la lucru mașinile-amfibii, elicopterele, camioanele, buldozerele conduse de bravii ostași ai armatei noastre.

Cu inima strînsă am privit lanurile invadate de ape, am văzut cu toții grîul copt înghițit de valuri, porumbul înămolit. Am urmărit din nou cum apele dezlănțuite au pătruns în halele multor întreprinderi industriale, obligînd oamenii să-și înceteze pentru moment producția. Le-

am simțit efortul eroic de a munci zi și noapte, contracronometru, să-și salveze utilajele, demontîndu-le piesă cu piesă, pentru ca apoi după ce am biruit furia apelor, să muncească fără pic de răgaz alte ore și zile la repunerea lor în funcțiune, spre a diminua cît mai mult din pierderile suferite.

Un nou dicton, se pare că a devenit general în aceste zile de grea încercare: „oameni pe diguri”. Veghea continuă de ore în șir, zile și chiar săptămîni a digurilor spălate neconținut de apele care amenințau în fiecare clipă să producă breșe sau să se infiltreze, veghea prelungită a apelor Dunării cu luciul lor din frunzișul sălciilor pînă la celălalt frunziș, veghea celui mai recent pămînt fertil al țării noastre — insula mare a Brăilei — a chemat neconținut pe oameni, ziua sau noaptea, sus pe diguri, gata de intervenție în orice moment. Și, în timp ce unii străjuiau digurile, sacrificînd nenumărate ore din noaptea, secerătorii strîngeau de zor în grînare aurul galben, amenințat doar la cîteva pași de apele zăgăzuite. Și au reușit! Oamenii au dovedit că atunci cînd au făcut pregătiri anterioare, cînd măsuri de precauție sînt luate mai dinainte, după planuri chibzuite, perseverente, se dovedesc a fi mai tari ca apele!

Tot ce am văzut în aceste zile de luptă ne-a emoționat profund căci toți care au participat la ea au fost niște adevărați eroi în gradul cel mai înalt. Începînd cu marele Conducător al Statului, care a fost în tot timpul, permanent în mijlocul oamenilor un exemplu viu de patriotism și dăruire, conducînd și mobilizînd energiile întregului nostru popor în marea bătălie împotriva calamităților naturale și terminînd cu cetățeanul anonim care secera grîul prin apă, s-a văzut pretutindeni, sacrificiu, abnegație, împreună simțire, înfrățire. Iată cîteva exemple:

● S-a întîmplat în lanul de orez al C.A.P. Burjuc-Hunedoara. O rupere de nori i-a oprit pe mecanizatori și cooperatori din

Continuare în pag. 20

SEMNIIFICAȚIILE

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi : „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze“. Mat. 16,24.

Poate că dintre toate problemele teologiei creștine, probleme cu semnificații mai mult sau mai puțin majore în ceea ce privește mântuirea noastră, problema crucii Domnului Isus a fost, este și va fi o problemă cu semnificații majore pentru fiii credinței. Aceasta, atât în semnificațiile ei proprii cât și în cele figurate. Deși înțelese mai mult sau mai puțin, deși adoptate în mare măsură sau respinse, aceste înțelesuri, fie că sînt trecute prin experiența creștinului sau nu, ele, prin însăși natura lor, sînt destinate să stîrnească atât negativism cât și adeziune. Un singur lucru însă poate fi verificat, anume că, acei creștini care, chiar dacă n-au avut o amplă sau corespunzătoare înțelegere a semnificațiilor crucii, dar s-au dedicat ei dintr-o adîncă convingere, cu toată puterea și din tot sufletul lor, au făcut noi experiențe cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, au cîștigat un avans mai mare în experiența lor creștină.

Domnul Isus are mulți iubitori ai împărăției Sale, dar are puțini purtători ai crucii Sale. Mulți doresc mîngîierea Sa, dar puțini doresc mîhnirile Sale... Toți creștinii ar dori bucuria împreună cu Hristos, dar numai puțini sînt dispuși ca asemenea lui Simon din Cirene, să poarte povara crucii pentru El... Mulți prețuiesc minunile Sale, dar numai cîțiva vor fi gata să urmeze în umilință și cu lepădare de sine povara crucii Sale. Nu stă însă, în puterea lui ca el să poarte bucuria crucea, să o iubească, să suporte răbdător greutatea ei cu toate neplăcerile ei și asperitățile drumului, dar dacă te încrezi pe deplin în Dumnezeu, El îți va trimite puteri cerești.

Dar ce înseamnă a-ți purta crucea? Adesea auzim afirmația : „Aceasta este crucea mea

și trebuie să mi-o port cu răbdare“. Aceasta în legătură cu unele necazuri ce n-au putut fi evitate. Fără îndoială că necazurile sînt neplăcute și grele, dar evident, nu acesta era faptul la care se referea Isus atunci cînd spunea că acela care doarește să-L urmeze, trebuie să-și ia crucea și să se lepede de sine. Necazul care vine peste fiecare dintre noi ca o inevitabilă parte a vieții noastre, vină ca toate celelalte, în mod normal, așa de pildă cum vin și bucuriile și chiar fericirile. Ploaia cade atât peste cei buni cât și peste cei răi. Noi avem parte de boală și moarte, dezamăgiri și nenorociri, indiferent dacă sîntem creștini buni sau răi. A ne purta crucea, în cel mai bun fel în care putem, este o parte a demnei noastre existențe, dar aceasta nu dovedește că sîntem creștini.

O viață de servire.

Isus S-a referit în primul rînd la faptul că urmașii Săi ar trebui să aleagă o viață de servire, să accepte sacrificiul. Ei ar trebui ca de bună voie și chiar voios să-și ia asupra lor povara Evangheliei, și hotărîrea de a fi de folos aproapelui, Fără o acceptare a crucii voluntară și din toată inima, urmașul lui Hristos n-ar putea aduce decît un serviciu forțat.

Accentul deci, trebuie pus pe o viață de servire a creștinului, o servire sinceră, curată, fără

ascunzișuri, atât în fața lui Dumnezeu cât și în fața oamenilor ; fără echivoc. Dacă aceasta nu ar fi sinceră, ar avea o nuanță fariseică, care oricît de slabă ar fi ea, nu ar constitui decît o autoînșelare. Acesta fiind un aspect primordial al

problemei, creștinul trebuie să-și reexamineze modul servirii sale, căutînd nu să peticească vechea sa viață cu bucățile noi de stofă ale unei servirii plăcute lui Dumnezeu, ci să adopte soluția desăvîrșită pe care Mîntuitorul nostru o recomandă lui Nicodim, învățătorul lui Israel în acea noapte tainică. Renaștere, adică o ființă cu totul nouă.

O viață de servire, cere iubire. Acea iubire pe care a avut-o Domnul Hristos. El Și-a iubit nu numai familia Sa sau prietenii pe care i-a avut aici pe pămînt, ci și pe poporul care L-a respins, pe păgînii din vecinătate, care nu priveau favorabil binecuvîntările evreilor, pe romanii care guvernau țara și chiar și pe aceia care L-au silit să-și ia crucea și să urce înălțimea Golgotei. Isus era dispus să primească pe oricine ar fi venit la El în credință ; pe bogați, săraci, cinstiți, cămătari, morali, imorali, bolnavi, intristați. Oricine făcea un semn în direcția Sa, El găsea dornic să-L primească și să lucreze la transformarea vieții sale.

Și ca un factor component al dragostei noi recunoaștem imperativul de a arăta în toate faptele vieții noastre, un interes și o veritabilă dăruire pentru fericirea celor din jur. A fi creștin și a nu arăta nici un fel de dragoste pentru alții, a fi neîngăduitor și egoist în relațiile din familie, a te lupta după putere, prestigiu și poziție, înseamnă a-L respinge crucea și a-L lepăda iarăși, repetînd în ființa ta ceea ce și Petru a făcut odinioară într-un moment critic.

Cine privește la aceia care-L servesc, găsește adesea motiv

de suspiciune, atunci când creștinii nu reușesc să arate în viața lor, puterea dragostei Sale. Și este locul să fie spus aici că, crucea lui Hristos, apare de multe ori într-o lumină întunecată fiind colată după comportarea necorespunzătoare a unor creștini. Cel mai temeinic argument în favoarea crucii este un creștin iubitor, amabil și atrăgător.

Să observăm că atunci când Domnul Hristos s-a referit la purtarea crucii, a subliniat un fapt extrem de important: SĂ SE LEPEDE DE SINE. Oare la ce S-a referit El dînd acest îndemn? Este cumva greu pentru cineva să pătrundă înțelesul acestui sfat? Desigur, creștinul înțelege ușor despre ce este vorba. El știe că de nenumărate ori Isus a arătat în mod deschis sau prin vorbiri figurate, pericolele ascunse ale egoismului, cât și ravagiile lui. Noi mai știm și mulțimea sfaturilor și avertismentelor pe care inspirația Spiritului Profetiei ni le dă în privința aceasta, ca să ne putem feri de spiritul și faptele egoismului. Pe drept cuvînt s-ar putea spune că sintem pur și simplu îngrădiți de puternice reflectoare de lumină care au destinația să ne arate toate formele, pericolele și ravagiile pe care egoismul le poate aduce în viața noastră. Și, se pare că în pofida unei depline iluminări, ispita este din ce în ce mai mare, iar puterea de împotrivire slabă. Întocmai ca niște „funii de nisip“ sînt de multe ori hotărîrile noastre, atunci când vrem să ne împotrivim ascunselor și subtililor legături ale egoismului. De multe ori sintem chiar furați de spiritul lui, de lațul lui sau de urzeala nebănuită a lui, și ne dăm seama tîrziu, cînd este greu de reparat răul săvîrșit sau chiar imposibil.

Multe soluții practice ne dă Scriptura în privința lepădării de sine și poate că sfatul apostolului Petru din întîia sa epistolă ne va fi de un real folos: „Lepădați dar orice răutate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de pismă și de clevetire; și ca niște prunci născuți de curînd să doriți laptele duhovnicesc și curat pentru ca

prin el să creșteți spre minuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul“. Cap. 2,1—3.

Precum bine vedem, apostolul Petru devine categoric atunci cînd trebuie să se refere la unele forme grave de egoism. Evident el cunoștea bine începuturile lucrării Domnului Hristos de pe acest pămînt, știa situația bisericii apostolice din care făcea parte, cu toate încercările și înfringerile ei și nu putea uita desigur experiența nedorită a vieții sale pe care o numește chiar în versetul citat zicîndu-i — prefăcătorie.

Multe se pot spune despre lepădarea de sine, modul în care se poate realiza, soluții, procedee. Dar ce interesează mai mult este înfăptuirea ei deoarece numai în aceste condiții ai putea să pui cu nădejde mîna pe crucea Mîntuitorului și s-o duci pînă la capăt. De fapt cum am putea concepe ca un creștin consacrat lui însuși, plin de firese, animat de dorințele nesfințite ale inimii sale, să poarte crucea lui Hristos? Cum am putea gândi că dragostea de sine spiritul înălțării sau al răzvrătirii să poarte acel simbol minunat al dragostei divine, al renunțării la sine și al pacifi-

cării? S-ar putea oare împăca această sfîntă podoabă, acest medalion al crucii lui Hristos, scump multora dintre noi, cu podoabele prețuite de firea pămîntească? Desigur că n-ar fi posibil, chiar dacă cineva ar încerca acest lucru. N-ar fi decît un rîu care curge în spre izvor, niște copaci cu rădăcinile în sus și coroanele la pămînt sau crini numai cu lujeri și fără

flori. Lucruri fără sens, conținut, rațiune etc.

Meditînd la cuvintele frumoase ale versetului de introducere, nu putem să nu ne ducem cu gîndul la Acela care le-a spus. Nu sintem confrunțați numai cu o idee, o filozofie sau o teorie, ci ne aflăm în fața unui OM care ne imploră să trăim tot așa cum a trăit și El. „Cefel de Om este acesta“, se întrebau ucenicii cînd au auzit cuvintele Sale și au văzut faptele Sale. Au existat și există multe răspunsuri dar cel mai bun este Evanghelia.

El era influent, un Om urmat și iubit. Atît în corp cît și în spirit. El a dovedit o statornicie și o sfințenie care l-au atras atît respectul cît și admirația. Era întru totul cinstit și sincer. Ura ipocrizia, falsitatea și micile pretenții cu care alții își acopereau slăbiciunile și păcatele lor. Isus era un om de o adîncă înțelegere și bine intenționat cu vederi largi și plin de simpatie. Era un prieten atît al celor înstăriți cît și al celor săraci, al celor umili, al celor buni cît și al păcătoșilor. Era un Om al răbdării. Știa cît să aștepte ca inimile să fie convinse, ca evenimentele să se dezvolte și maturizeze pentru împlinirea scopurilor divine. Era un Om al curajului — atît moral cît și intelectual — ca să întîmpine pe cei vicleni care încercau incontinuu să-L prîndă în curse, al curajului fizic ca să suporte crucea cu extrema ei durere.

Acesta este Isus Hristos, al cărui imperativ sintem invitați să-l acceptăm ca să putem deveni ucenicii Săi și să putem fi părtași cu El la purtarea crucii. Deși perspectiva purtării crucii pare uneori dramatică, totuși aceasta este prețul uceniciei noastre. Ea ne asigură tovarășia și continua grijă a Domnului și Mîntuitorului nostru.

Cu voieșie deci și totală accepțiune să așezăm la loc de seamă aceste cuvinte în inimile noastre, care socotesc că au avut darul, cel puțin de a enunța și discuta o problemă acută a mîntuirii noastre și anume, semnificația crucii în experiența mîntuirii noastre.

Coconcea Octavian

Marea și completa restatornicire prevăzută

Cînd cel păcătos intră pe ușa credinței în viața cea nouă în Hristos Isus, el constată nu numai că este iertat pentru călcarea Legii, dar că marea și completa restatornicire este prevăzută. Mai mult decît atît, s-a prevăzută prin Domnul Hristos păstrarea a ceea ce a fost restatornicit. El intră într-o viață spirituală, în armonie cu următoarea îndrumare și asigurare:

„Trebuie să ne unim cu Domnul Hristos“.

Întreaga relație a răscumpărării și restatornicirii este clar prezentată de pana inspirată, în următoarea declarație minunată:

Prin Domnul Hristos restatornicirea, ca și împăcarea, este prevăzută pentru cel păcătos.

Prăpastia care a fost cauzată de păcat a fost acoperită de crucea de pe Golgota.

O mare și completă răscumpărare a fost plătită de Domnul Isus, valoare prin care păcătosul este iertat și imparțialitatea Legii este menținută.

Toți cei care cred că Domnul Hristos este jertfa de ispășire pot să vină și să primească iertare pentru păcatele lor, deoarece prin meritele Domnului Hristos s-a deschis posibilitatea comuniunii între Dumnezeu și păcătos.

Dumnezeu mă poate accepta ca fiu al Său, iar eu pot să-L cer și să mă bucur în El ca Tatăl meu iubitor.

Noi trebuie să ne punem speranțele noastre, privind cele cerești, numai în Domnul Hristos, deoarece El este înlocuitorul și garantul nostru.

Noi am călcat Legea lui Dumnezeu și prin faptele Legii nimeni nu va fi îndreptățit. Cele mai mari eforturi pe care păcătosul le poate face prin propria sa putere, sînt neînstare a satisface Legea cea dreaptă și sfîntă pe care el a călcat-o, însă prin credința în Domnul Hristos el poate solicita neprihănirea Fiului lui Dumnezeu ca fiind atotsuficient.

Domnul Hristos a satisfăcut cerințele Legii în natura Sa omenescă.

El a purtat blestemul Legii pentru păcătos, a făcut o ispășire pentru el, „pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică“.

Adevărata credință își însușește neprihănirea Domnului Hristos și păcătosul este făcut un biruator în Isus Hristos, deoarece el este făcut părtaș la natura divină și astfel divinul și omenescul sînt unite.

Cel care încearcă să ajungă la cer prin propriile lui fapte de păzire a Legii, încearcă o imposibilitate.

Păcătosul nu poate fi salvat fără să dea dovadă de ascultare, dar faptele sale nu pot fi de la el însuși. Domnul Hristos trebuie să lucreze în el și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere.

pagini din istoria adventă

Să reexaminăm cu atenție această solie care dezvăluie minții noastre sublimile fapte ale Evangheliei Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos:

1. Marea și completa restatornicire este prevăzută pentru păcătoși. Jertfa ispășitoare a Domnului Hristos pe crucea de pe Golgota a făcut posibilă nu numai împăcarea noastră cu Dumnezeu, dar a făcut posibilă redobîndirea măreței pozi-

ții pe care o avea Adam înainte de a fi păcătuț.

2. Marea prăpastie cauzată de păcat, ce ne separă atît de Dumnezeu și cer, a fost acoperită de crucea de pe Golgota. O, ce motive de laudă și de închinare!

3. Marea problemă a iertării celui păcătos și în același timp păstrarea dreptății Legii sfînte a lui Dumnezeu, a fost rezolvată. Domnul Hristos deveni înlocuitorul nostru. El luă locul nostru și astfel ne răscumpără de la moarte.

4. Prin jertfa Sa ispășitoare, Domnul Hristos, a restabilit legătura între Dumnezeu și omul păcătos astfel încît noi putem veni acum la El și să primim iertare, curățire și salvare din păcat.

5. Deoarece numai Domnul Hristos deveni înlocuitorul și garantul nostru, toate speranțele noastre în ceea ce privește mintuirea, să le punem în El. Nu există nici un alt nume, nici o altă cale. Fapte 4, 12. „În nimeni altul nu este mintuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mintuiți.“

6. Din pricina călcării Legii de către păcătos, nimeni nu poate fi vreodată îndreptățit prin faptele Legii. Dar prin Credința în Domnul Isus Hristos, păcătosul poate cere neprihănirea Domnului Hristos ca fiind cu totul îndeajuns.

7. Prin dobîndirea neprihănirii Domnului Hristos, prin credință, sîntem făcuți biruatori împreună cu Hristos și astfel devenim părtași ai naturii divine.

8. Căutînd a ajunge la cer prin propriile noastre fapte de păzire a Legii, noi încercăm o totală imposibilitate.

9. În timp ce noi nu putem fi mintuiți fără a da dovadă de ascultare, această ascultare nu poate fi de la noi înșine. Trebuie să fie ascultarea Domnului Hristos ce lucrează în și prin noi, dîndu-ne și voința și înfăptuirea după buna Sa plăcere.

Neprihănirea atribuită apoi neprihănirea împărtășită.

Îndreptățirea prin credință, în înțelesul ei deplin, este cuprinsă în următoarea definiție:

„Neprihănirea prin care sîntem îndreptățiți ne este atribuită. Neprihănirea prin care sîntem sfînțiți ne este împărtășită. Prima este titlul, recomandația noastră pentru ceruri, iar a doua este calificarea noastră pentru ceruri.“

Neprihănirea atribuită, prin care păcătosul este scos de sub vină, este temeiul prin care ni se acordă neprihănirea împărtășită care sfîștește comportarea în viață și ne asigură „calificarea noastră pentru ceruri.“

Domnul Isus Hristos a devenit Salvatorul și Garantul nostru. El S-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim neprihăniți lui Dumnezeu în El. Prin credința în Numele Său, El ne atribuie neprihănirea Sa, și aceasta devine un principiu activ în viața noastră.

Nici o pocăință nu este sinceră dacă nu duce la îndreptarea comportării vieții. Neprihănirea Domnului Hristos nu este o mantie care să acopere păcatul nemărturisit și nelepădat, ci este un principiu al vieții care transformă caracterul și controlează comportarea. La Dumnezeu sfîntirea este sfîntire, înseamnă deplină predare a inimii și a vieții, principiilor cerești.

Domnul Hristos ne acordă caracterul Său nepătat și ne prezintă înaintea Tatălui în propria Sa curăție. Sînt mulți care cred că este imposibil, dar făgăduința este că noi putem fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Noi țintim prea jos. Ținta este mult mai sus.

Domnul Isus este Marele nostru Preot în Cer. Și care-i lucrarea Sa? El face mijlocire și ispășire pentru poporul Său, pentru aceia care cred în El. Prin neprihănirea Sa atribuită ei sînt acceptați de Dumnezeu ca unii care demonstrează în viața lor că ei recunosc supunerea față de Dumnezeu, păzînd toate poruncile Sale.

În relințirea Domnului Hristos există o influență regeneratoare care transformă întreaga ființă, înălțînd pe păcătos deasupra oricărui viciu înjositor, și îndreptînd gîndurile și dorințele către Dumnezeu și cer. Unit cu Cel Infinit, cel credincios este făcut părtaș la natura divină. Asupra lui săgetile celui rău nu au nici un efect, deoarece el este im-

Continuare în pag. 20

epistola

Mai înainte de a trece la capitolul cinci al epistolei către Evrei, vom prezenta câteva note adiționale în legătură cu capitolul patru, de care ne-am ocupat în ultimul timp.

„Domnul a răspuns: 'Voi merge Eu însumi cu tine și-ți voi da odihnă' (Ex. 33,14).

Atit pentru Moise, cit și pentru Israel aceasta era o veste bună. In acel moment Israel se afla în pustie și nu avea un loc stabil unde să locuiască.

Cum an după an trecea și ei se aflau încă în pustiul Sinai, departe de Canaan, Țara Făgăduinței, inimile lor tinjneau după odihnă — odihna care avea să vină, după ce călătoria lor avea să se sfârșească și fiecare dintre ei putea să stea liniștit sub via lui și sub smochinul său, simbol al prosperității și liniștii.

Această prosperitate însă, nu putea fi obținută numai prin simpla intrare în Canaan. Țara era ocupată de vrăjmași. Acolo locuiau uriași; erau Amorii, Amaleciții, Fereziții, Fi-

listeni și mulți alții. Numai simpla trecere a Iordanului nu avea să le aducă odihna făgăduită.

In planul lui Dumnezeu, aceasta era totuși prevăzută. Dumnezeu spuse:

„Ingerul Meu va merge înaintea ta, și te va duce la Amorii, Hetiți, Fereziți, Canaaniiți, Heviți și Iebusiți, și-i voi nimici. Să nu te închini aruncându-te cu fața la pământ înaintea dumnezeilor, și să nu le slujești; . . .” „. . . Voi să slujiți Domnului, Dumnezeului vostru, și El vă va binecuvînta pîinea și apele și voi depărta boala din mijlocul tău. Nu va fi în țara ta nici femeie care să-și lepede copilul, nici femeie stearpă. Numărul zilelor tale îl voi face să fie deplin“.

Ex. 23,23—26

Aceste făgăduințe au fost date în mod condiționat. „Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și protivnicul protivnicilor tăi“. Ex. 23,22.

Totuși, Israel era mult mai interesat în a intra în Țara Făgăduită, decît a îndeplini condițiile în baza cărora ei puteau intra în ea. Ei și-au amintit de făgăduință, dar au uitat condițiile. Ca rezultat, Dumnezeu i-a lăsat să peregrineze timp de patruzeci de ani în pustie, sperînd că pînă la urmă ei se vor regăsi, vor ajunge să îndeplinească condițiile, și să intre în Canaan. Dar din nefericire ei au învățat prea puțin din peregrinarea lor în pustie, și marea majoritate dintre ei au murit acolo în pustie și n-au văzut niciodată Țara Făgăduinței.

La această experiență se face referire în epistola către Evrei, unde Dumnezeu spune că nu vor intra în odihna Lui. El atrage atenția asupra Sabatului Zilei a Șaptea și-l leagă de refuzul lui Israel de a intra în odihna Lui, muștrîndu-i ca nimeni „să nu cadă în aceeaș pildă de neascultare“ (Ev. 4,11). Pe măsură ce istoria experienței lui Israel este studiată, devine tot mai clar că Sabatul era strîns legat de intrarea lui Israel în Țara Făgăduinței și că eșecul lor de a intra în Canaan se datora în mare măsură nerespectării Sabatului.

Adevărata odihnă a lui Dumnezeu

Odihna lui Dumnezeu este o odihnă spirituală, o stare în care sufletul intră în urma experienței lui. Astfel, ajunge să aibe pace în inima sa — păcatele îi sint iertate, sufletul său găsește odihnă; păcătosul a găsit pe Dumnezeu. Problemele de conștiință încetează; ambițiile nesfînte au pierit, au pierit de asemenea minia și mindria, iubirea față de păcat. El este o făptură nouă. El a intrat în odihna lui Dumnezeu. El a ascultat cuvîntul chemării lui Dumnezeu Fiul care spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu a-

către evrei

supra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sint blind și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară". Mat. 11,28—30.

Aceasta este odihna care a fost făgăduită lui Israel, atunci când Dumnezeu a spus lui Moise: „Domnul a răspuns: 'Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă'. Ex. 33,14. Despre această odihnă vorbea Ieremia când spunea: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sint cărările cele vechi, care este calea cea bună: umbrați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!" Dar ei răspund: 'Nu vrem să umblăm pe ele!' Ier. 6,16. Profetul Isaia spune de asemenea: „Iar când îți va da Domnul odihnă după ostenele și frământările tale, și după aspra robie care a fost pusă peste tine". Is. 14,3.

Scriitorul epistolei către Evrei leagă această odihnă, cu odihna creațiunii lui Dumnezeu când: „Pe cind noi, fiindcă am crezut, intrăm în" odihna despre care a vorbit El, cind a zis: 'Am jurat în minia Mea, că nu vor intra în odihna Mea! Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii. Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: 'Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui'. Evr. 4,3—4. Legătura dintre odihna în care Dumnezeu invită pe credincios să intre și odihna Sa de la creațiune, deși apropiată, nu se vede imediat, așa că puțină reflecție asupra ei, o va clarifica.

Cind Dumnezeu a terminat lucrarea creațiunii Sale în șase zile, care a fost plănuită din veșnicie, și-a găsit în sfârșit expresia ei vizibilă. Pământul se prezenta în frumusețea lui primară, îngerii se bucurau, iar fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie, și stelele dimineții

cintau împreună. Cu câtă nerăbdare și admirație, în același timp, îngerii lui Dumnezeu priveau desfășurarea progresivă a înțelepciunii și puterii lui Dumnezeu, care „zice și se face poruncește și ce poruncește ia ființă" (Ps. 33,9). Ei au văzut lumina infiltrându-se în întuneric, și frumosul luând formă. Cind Dumnezeu, ca apogeu al lucrării Sale creatoare a luat lut și din el a modelat și dat viață omului, cind a luat de la bărbat o coastă și din ea a făcut o femeie; cind bărbatul și femeia întilnindu-se erau o completare desăvirșită a celuiilalt; cind îngerii au înțeles că tot ceea ce a fost creat, a fost pentru ființele care tocmai fuseseră aduse la viață; cind ei au început să gindească — un gând foarte vag acum — că toate acestea aveau să cadă pradă păcatului care așa de tainic apăruse și care amenințase să strice chiar armonia cerului; cind au înțeles că Dumnezeu în bunătatea Sa le-a permis să fie martori ai manifestării prerogativelor supreme ale divinității, ale treimei divine, crearea vieții, și că ei, chiar ei aveau să fie chemați a avea o parte în desfășurarea dramei eradicării păcatului, bucuria lor n-a cunoscut margini. Hristos, prin care Dumnezeu a făcut lumile, a fost înălțat în ochii lor (Ev. 1,2). Ei L-au văzut creînd; Ei L-au văzut suflînd suflare de viață în forma inertă de lut, creînd astfel pe om după chipul și asemănarea Sa, un candidat la nemurire, capabil de a atinge cele mai mari înălțimi, mai mari decît cele pe care ei erau capabili să le atingă. Minunat era Dumnezeu lor, și la fel de minunat Cel pe care ei tocmai îl văzuseră, manifestare și intruchipare a puterii divine.

Ziua care a urmat creerii omului a fost cea mai mare dintre toate zilele. Dumnezeu a înțeles, desigur ceea ce îngerii înțeleseseră, dar foarte vag, însemnătatea creațiunii și cit a

costat ea pe Dumnezeu. El a văzut viitorul. El cunoștea lucrarea păcatului și zilele întunecoase ce aveau să vină. Dar El știe de asemenea că se va face pasul suprem, care ne va curăți de mînjitura și urmările păcatului.

Primul Sabat

Primul Sabat pe pămînt a fost apogeuul experienței creațiunii. Cind familia lui Dumnezeu din Eden, s-a unit cu familia din Eden, toți au avut, și înțeles profundul sentiment al frumuseții vieții și ceea ce poate păstra această frumusețe. Timp de șase zile, Dumnezeu a făcut o demonstrare a lucrării și activității. Acum El demonstra de asemenea importanța comuniunii, a dragostei, și a adorării. Aceasta era ziua către care ținteau toate celelalte șase zile, coroana, slava, perla tuturor celorlalte șase zile. Supra acestei zile Dumnezeu Și-a pus sigiliul aprobării Sale. El a binecuvîntat-o și sfințit-o.

Cind primul Sabat fu sărbătorit, numai Dumnezeu era Cel care lucrase cele șase zile dinaintea acestuia. Îngerii priveau plini de mirare și admirație deși ei nu creaseră, nu luară parte activă la lucrările creațiunii. Adam a fost adus la existență în cea de a șasea zi. Astfel că nici îngerii și nici Adam nu lucrară în aceste șase zile premergătoare Sabatului. Este adevărat că Adam a lucrat în ziua creerii lui, punînd nume animalelor. Dar lucră numai o parte a zilei. Intr-un sens deosebit, deci, primul Sabat din Eden, a fost Sabatul lui Dumnezeu. Era deci ziua Sa cea sfîntă, ziua Sa de odihnă. De aici și relatarea Sfințelor Scripturi: „Dar Ziua a șaptea este ziua de odihnă... a Domnului, Dumnezeului tău" (Ex. 20,10). „Ziua Mea cea sfîntă" (Is. 58,13), „odihna Mea" (Ev. 3,11; 4,3,5), „odihna Lui" (Ev. 3,18; 4,1,10).

„În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfîrșit lucrarea" (Gen. 2,2). Expresia „sfîrșit" nu reda însemnătatea exactă a expresiei în original care ar fi mai bine redată cu „terminat".

Dumnezeu a făcut mai mult decît numai să sfîrșească lucra-

rea Sa în Ziua a șaptea. O persoană se poate opri din lucrarea lui, fără să o termine. Dumnezeu nu numai că s-a oprit din lucrarea Sa. El a terminat-o. A sfârșit-o. Și El, o termină în ziua a șaptea. Dacă Dumnezeu și-ar fi sfârșit lucrarea Sa în ziua a șasea, atunci n-ar mai fi fost nici o zi de Sabat pentru fiii Săi. Dar Dumnezeu a inclus Sabatul în săptămîna creațiunii, și aceasta a făcut ca El să-și sfârșească lucrarea, lucrare ce cuprindea atît activitatea, cît și

odihnă. Lucrînd șase zile și odihnîndu-Se în a șaptea, Dumnezeu spuse lui Adam și Eva: „Eu am lucrat șase zile și m-am odihnit în cea de a șaptea; de acum înainte și voi veți lucra șase zile și vă veți odihni în a șaptea, căci ziua a șaptea, este Sabatul închinat Domnului Dumnezeului tău“.

Idealul lui Dumnezeu cu privire la viața desăvîrșită ideală, la o perfectă comuniune, perfectă dragoste și pace, își găsește expresia în acel prim Sabat în Eden. Așa cum am reținut, într-un sens deosebit că acesta era Sabatul Său, odihna Sa. Că primul Sabat a lăsat o profundă impresie asupra lui Dumnezeu însuși, acest lucru îl cunoaștem din modul în care El se referă mai tîrziu la el. Cînd de exemplu, în Evrei El invită și pledează ca poporul Israel să între în odihna Sa; El arată categoric înapoi la Sabatul edenic, spre a defini ceea

ce El numea odihna Sa afirmînd că „odihna mea“, a fost aceea în care El a intrat cînd „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii“, și că atunci „Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui“ (Ev. 4,3—4). Dacă Dumnezeu se referea numai la odihnă în general, atunci El ar fi trebuit să precizeze acest lucru. Faptul că El se referă la ziua a șaptea și că El menționează în mod deosebit această zi în care El S-a odihnit la început, și că ea este „odihna Sa“ în care El ne invită pe toți cei credincioși să intrăm, faptul acesta este în totul învederat. Și că aceasta este raportată în Noul Testament în epistola către Evrei, mai mult de treizeci de ani după moartea Domnului Hristos, este de asemenea semnificativ.

Să ne ocupăm puțin de primul Sabat. Dumnezeu a terminat lucrarea Sa și contemplînd-o, o găsește „foarte bună“. Dumnezeu face această declarație cu multă modestie, căci pămîntul și tot ceea ce El a făcut trebuie că era nespun de frumos. Dumnezeu, privind creaturile Sale, privind la Adam în desăvîrșirea tîriei și bărbăției lui, și pe Eva în frumusețea ei, privind pe îngeri, și oameni, fii ai lui Dumnezeu, heruvimi și serafimi; văzînd întreaga familie a lui Dumnezeu din ceruri și de pe pămînt într-o dulce comuniune, El a văzut viața așa cum El o dorea a fi și anume — ideală, curată, completă, satisfăcătoare. Și astfel, vorbind frumusețea cerească a acestei scene dumnezeiești, El se odihni și fu reîmprospătat în sufletul Său, sau, cum spune Moise în cartea Exodului „a răsuflet“ (Ex. 31,17).

Idealul a fost atins, și cele ce-și propusese a face, de asemenea. Cu privire la aceasta profetul zice: „Domnul Dumnezeu tău, este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta: se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine“. Zef. 3,17.

Niciodată, Adam nu avea să uite primul Sabat. Cît a trăit, el a povestit copiilor și copiilor, capiilor lui pînă la a șap-

tea generație, slava aceluia prim Sabat. Și cum Adam n-a uitat, nici Dumnezeu n-a uitat. A rămas totdeauna proaspăt în memoria Sa scena plină de slavă a primului Sabat pe pămînt.

Dumnezeu nu va uita niciodată Sabatul care stă ca un monument de aducere aminte a slavei de la început și a slavei viitoare.

Astfel, pentru Adam, Sabatul a devenit un simbol al odihnei cu Dumnezeu al unei comunități desăvîrșite, al identificării noastre cu Dumnezeu. A fost porunca pe care Dumnezeu a ales s-o onoreze alăturîndu-Se nouă în păzirea ei. A fost porunca ce a fost comunicată nu numai pe tablele legii, ci în primul rînd, prin exemplul lui Dumnezeu. Printre cele zece porunci, ea are o poziție unică, simbol al ideii lui Dumnezeu de perfecțiune, sfințenie, odihnă, al trăirii ideale cu și alături de Dumnezeu.

Aceasta este ideea cu privire la Sabatul zilei a șaptea, ideea care a fost introdusă în epistola către Evrei ca să simbolizeze odihna lui Dumnezeu. De la „întemeierea lumii“ Dumnezeu vorbește despre odihna Sa (Ev. 4,3—4). Este evident din gîndul acestui verset că Dumnezeu leagă ziua a șaptea — ziua a șaptea ce a fost de la origine „de la întemeierea lumii“, cînd El a terminat lucrarea Sa, cu intrarea în odihna Sa.

Sînt trei căi distincte în care expresia „odihnă“ este folosită în acest capitol: în primul rînd, în sensul intrării în țara Canaanului sau a Pămîntului Făgăduinței, care era de fapt înțelesul odihnei, de poporul Israel, în al doilea rînd, odihna de păcat, odihnîndu-ne în Dumnezeu, avînd pacea Sa în inimă, odihna sufletului; și în al treilea rînd, simbolul desăvîrșit, și ca semn al acelei odihne, a Sabatului, instituite chiar de către Dumnezeu — Nu un Sabat nou, ci ziua a șaptea a creațiunii, care rămîne, și pe care Dumnezeu a binecuvîntat-o și a sfințit-o și pe care a dat-o fiilor Săi credincioși, ca un semn al sfințirii (Ex. 20,12.20).

Exeget

De aceea, cînd intră în lume, El zice : „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos ; ci Mi-ai pregătit un trup ; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis :

părinți împreună cu toate relele care au urmat, el le aruncă asupra Creatorului făcînd pe oameni să creadă despre Dumnezeu că El este autorul păcatului, al durerii și al morții.

biruit în puterea ce I-a fost dată de Dumnezeu. El zice : „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule ! Și legea Ta este în fundul inimii mele“. În timpul cît a mers încoace și încolo făcînd bine și vindecînd pe toți cei împilați de diavolul, El a explicat caracterul Legii lui Dumnezeu și natura servirii Lui. Viața Lui dovedește că e cu puțință să ascultăm de Legea lui Dumnezeu.

„Prin făptura Sa omenească Hristos a venit în legătură cu

H R I S T O S

Iată-mă (în sulul Cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule !... Prin această „voie“ am fost sfințiți noi „și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna“. Evr. 10,5—7.10.

Acelaș apostol Pavel exclamă în Epistola către Romani 11, 33.34 : „O, adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu ! Cit de nepătrunse sînt judecățile Lui, și cit de neînțelese sînt căile Lui ! Și în adevăr, „cine a cunoscut gîndul Domnului ? Sau cine a fost sfetnicul Lui ?“

În universul lui Dumnezeu, în care domnea armonia, pacea, bucuria și fericirea, își face apariția păcatul, musafir nepoftit, un intrus. Lucifer, heruvim ocrotitor, acela ce fusese pus pe muntele cel sfînt al lui Dumnezeu, acela ce avea datoria să vegheze la respectarea legilor Împărăției lui Dumnezeu, se îngîmfă și zise în inima sa : „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“.

Și astfel și-a început marele amăgitor opera sa de tulburare a armoniei cerului, și mai pe urmă pe pămînt susținînd că Dumnezeu e un tiran, că legile lui impuneau restricții și îngrădiri ce nu ar fi necesare. El înfățișează legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege egoistă. El susținea că ne este cu neputință să ascultăm de preceptele ei. Căderea primilor noștri

Mare a fost răbdarea lui Dumnezeu și minunate au fost planurile Lui. În îndepărtarea răului El a procedat astfel ca locuitorii cerului și toate lumile să ajungă să recunoască și să se convingă că Dumnezeu este drept în toate căile Lui, că poruncile Lui nu sînt grele, că sînt spre binele tuturor ființelor din univers, care se supun și ascultă de ele, aducîndu-le numai fericire, în timp ce roadele căilor lui Lucifer erau nimicire, distrugere și moarte.

Dar cit a costat aceasta ? Nespun de mult. Dumnezeu în îndurarea și în iubirea Sa pentru cei căzuți, a trebuit să dea suferinței, batjocorii și morții pe Unicul Său Fiu. L-a făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri. L-a făcut părtaș singelui și cărnii, „pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavol, și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor... A trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile... și prin faptul că El însuși a fost ispitit — dar fără păcat — poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“.

Isus trebuia să tragă vâlul la o parte. Ca și unul din noi, El trebuia să dea pildă de ascultare. În scopul acesta a luat asupra-și natura noastră și a trecut prin experiențele noastre.

„El a îndurat toate încercările la care am fi supuși noi și n-a folosit spre binele Său nici o putere care nu ne-ar fi dată și nouă la nevoie. Ca om El a dat piept cu ispita și a

exemplul nostru de ascultare

omenirea, prin divinitatea Sa, stăpînește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al Omului ne-a dat pildă de ascultare, ca Fiu al lui Dumnezeu ne dă putere să ascultăm... Pruncul din Betleem, Mintuitorul blind și umil este Dumnezeu, arătat în trup“. (1 Tim. 3,16).

Să pornim împreună pe călătoria pe care El a mers și să observăm umblarea și purtarea Sa în diferitele faze ale vieții Sale pe acest pămînt : copil, tînăr și om matur, în împlinirea misiunii pentru care venise aici, pentru ca exemplul vieții Sale plin de obnegație și ascultare să ne conducă și pe noi pe urmele pașilor Săi, pe drumul desăvîrșitei ascultări și supunerii față de Dumnezeu și față de legea și orînduieile Sale.

Ca orice copil al lui Adam, Hristos a primit urmările lucrării mării legi a eredității. Care erau urmările acestea se

poate vedea din viața strămoșilor Săi pămîntești. El a venit cu o asemenea ereditate, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat.

Se naște într-o familie umilă, săracă, aceasta o dovedește darul adus de părinți, cînd la patruzeci de zile de la naștere au înfățișat copilul înaintea lui Dumnezeu la Ierusalim. Chiar preotul de serviciu la templu în ziua aceea, n-a văzut în părinții Lui decît un om cu femeia lui în haine de Galileeni cît se poate de umili.

Cuvîntul inspirat ne spune: „Isus este modelul nostru. Mulți se ocupă cu un deosebit interes de viața publică a Domnului, dar lasă neobservate învățăturile din primii Lui ani. Mintuitorul S-a coborît în sărăcie, pentru ca să ne arate că putem fi în legătură cu Dumnezeu chiar și atunci cînd avem de dus o viață umilă. El a trăit pentru a plăcea Tatălui Său, a-L onora și a-L slăvi în lucrurile obișnuite ale vieții. Lucrarea Lui a început prin a consacra lucrarea umilă a muncitorului care lucrează pentru piinea de toate zilele. El a făcut lucrarea lui Dumnezeu și atunci cînd se afla la teigheaua dulgherului ca și atunci cînd făcea minuni pentru mulțime. Și oricine va urma pilda lui Hristos de credincioșie și ascultare în familia lui umilă, poate primi aceleași cuvinte spuse despre El de Tatăl Său prin Duhul Sfînt: „Iată robul Meu pe care-L sprijinesc, alesul Meu în care-și găsește plăcere sufletul Meu“.

Despre copilul din Nazaret găsim scris: „Iar Pruncul creștea și se întărea, era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El“.

Cu privire la perioada copilăriei ne spune cuvîntul inspirației că „purtarea lui Isus în copilărie era foarte atrăgătoare. Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic n-o putea tulbura și de o iubire pentru adevăr care niciodată n-ar fi sacrificat cîntea. Tare ca stinca în ce privește principiile vieții Lui, se revărsa în valuri de fapte pline de iubire și de

o neegoistă curtenie. Viața lui Isus a fost în deplină armonie cu Dumnezeu. Cît a fost copil a gîndit și a vorbit ca un copil. Dar nici o umbră de păcat n-a mințit chipul lui Dumnezeu în El... A fost supus la toate ispitele pe care trebuie să le ducem și noi, ca să ne poată fi o pildă în copilărie, în tinerețe și maturitate.

„Isus a trăit într-o casă țărăneasă și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese Conducătorul cerului și ingerii trăiseră clipe de fericire împlinind cuvîntul Lui, acum El era un serv muncitor, un fiu ascultător și iubitor. El a învățat și cu miinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Prin pilda Sa, ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători și că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvîrșit“.

La vîrsta de doisprezece ani merse cu părinții Săi la Ierusalim. Aici privi desfășurarea tuturor ceremoniilor atît de impresionante. Tăcut, liniștit, rămînea adînc în cugetare. La această fragedă vîrstă I se descoperi taina misiunii Sale. Se întreținu cu rabinii, și felul Lui de a pune întrebări despre adevărurile cele mari îi puse în uimire și se întrebau unii pe alții: „de unde are tînărul acesta cunoștințe, cînd n-a învățat în școlile noastre?“

De la Ierusalim s-a întors acasă și n-a uitat legătura Sa față de părinții Săi pămîntești, și le-a ajutat în viața lor de muncă grea. Timp de optsprezece ani de la data cînd înțelese că era Fiul lui Dumnezeu, pînă și-a început lucrarea lui de Mesia, El recunoscuse mai departe legătura care-L unea cu familia din Nazaret și îndeplinea toate datoritiile de fiu, de frate, de prieten și de cetățean.

Viața Lui în vremea aceasta nu a fost ușoară. Frații, așa numiți copii ai lui Iosif, și alți tineri îl acuzau că e fricos, dacă nu voia să meargă cu ei să facă cine știe ce lucru ce era oprit de Legea lui Dumnezeu. Îl acuzau că are vederi strîmte.

Cîntea și dezinteresul Lui erau luate în batjocoră, răbdarea și bunătatea Lui erau numite lașitate. Dar El nu s-a lăsat provocat și nu s-a abătut de pe cărarea dreptății.

Stă scris că „din amărăciunile pe care au să le suporte oamnenii n-a rămas nici una pe care să n-o fi gustat Hristos. Se găseau și de aceia care să-L facă de ris în fața lumii din cauza nașterii Lui și chiar din copilărie a trebuit să sufere privirile lor batjocoritoare și șoptirile lor de rău. Dacă ar fi răspuns cu o privire lipsită de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău, cum îl îndemnau frații Lui, n-ar mai fi fost o ființă desăvîrșită. N-ar mai fi putut să împlinească Planul de Mintuire. Dacă ar fi admis că există o scuză pentru păcat, Satana ar fi triumfat și lumea ar fi fost pierdută. Pentru motivele acestea căuta și ispititorul să-I facă viața cît mai grea, ca să fie atras spre păcat“.

Iată-L la maturitate pășind pe arena deschisă a luptei cu vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor, Satana. În lupta care s-a dat între Domnul luminii și mai marele împărăției întunerecului, se hotărau lucruri mari pentru ființele de pe acest pămînt. Mulți se uită la această luptă între Hristos și Satana ca la ceva care n-ar avea nici o legătură cu viața lor și nu i-ar interesa de loc. Dar lupta aceasta se repetă în cuprinsul inimii oricărui credincios. Hristos a biruit la începutul activității Sale ispita poftelor, iubirea de lume și dorința după strălucire care duce la îngîmfare. El ne-a dat exemplul că ispitele care au biruit pe Adam și Eva și ne biruie și pe noi, pot fi invinse.

Dar ce L-a ajutat în lupta aceasta? Legătura cu Dumnezeu, rugăciunea și sprijinirea pe Cuvîntul scris.

Ucenicul iubit Ioan, cel ce sta atît de aproape de Domnul Isus, ne arată secretul biruinței Mintuitorului:

„Căci M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“. Ioan 6,38.

„Adevărat, adevărat, vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai... Eu nu pot face nimic de la Mine însumi : judec după cum aud ; și judecata Mea este dreaptă, fiindcă nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis”. Ioan 5,19,30.

De-a lungul celor trei ani și jumătate de activitate, potop de batjocuri, insulte, nedreptăți s-au revărsat asupra Lui dar El nu s-a abătut de pe drumul pe care trebuia să meargă. O parte a datoriei Lui era, de a suferi în corp omenesc, toate batjocurile și abuzurile pe care oamenii le-ar fi grămădit asupra Lui.

Lupta aceasta a cărei cărare ducea prin Ghetsemani la Golgota, avea să fie încununată cu biruința finală, datorită hotărârii neclintite de supunere și ascultare a Domnului Hristos.

Evangelistul Luca ne spune : „Cînd s-a apropiat vremea în care avea să fie luat la cer, Isus Și-a îndreptat fața hotărît să meargă la Ierusalim” Luca 9,51.

„Singura lege a vieții, Sale” ne spune inspirația divină „era voința Tatălui Său. În planul cel mare al lui Dumnezeu fusese prevăzut un timp cînd să se jertfească pentru păcatele omenirii și ceasul acela trebuia să sune în curînd. El nu voia nici să tremure, nici să se lase înfrînt. Pașii Lui erau îndreptați spre Ierusalim, unde vrăjmașul Lui uneltise de multă vreme să-I ia viața ; acum voia să o depună. El își îndreptase fața pentru a merge la sacrificiu, lepădare din partea oamenilor, condamnare și moarte.

Tubirea pe care o avea pentru Tatăl Său și făgăduința pe care o dăduse de la întemeierea lumii, ca să se facă purtătorul păcatelor, L-au făcut să îndure fără să se plîngă, răul tratament la care fusese supus de aceea pe care venise să-I salveze”.

„Hristos nu Și-a dat viața pînă cînd n-a sfîrșit lucrarea pentru săvîrșirea căreia venise și cu ultima răsufflare a zis :

Continuare în pag. 24

originea

harului

Există părerea printre cei care se numesc creștini, că harul lui Dumnezeu își are începutul odată cu venirea în trup a Domnului Isus. Se susține că : „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1,17). Da, este adevărat că „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Dar, studiînd cu mai multă atenție textul Sfintei Scripturi, și fără nici o idee preconcepțivă, se ajunge la concluzia că, atît cît privește „harul divin” adevărul este cu totul altul. Vorbînd despre originea harului lui Dumnezeu, încă de la bun început trebuie să fie spus că el exista cu mult mai înainte de prima venire a Domnului nostru Isus Hristos.

Harul prin care se acordă mîntuirea face parte integrantă din Planul de Mîntuire, plan care a fost făcut încă înainte de întemeierea lumii. Cuvîntul Scripturii spune : „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viațuire, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfîrșitul veacurilor pentru voi” (1 Petru 1,18—20).

În epistola sa către Evrei, sfîntul apostol Pavel ne îndeamnă „să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie, Evr. 4,6). În textul Scripturii se vorbește despre „tronul harului”.

„Tronul harului reprezintă împărăția harului, căci existența unui tron implică existența unei împărății”. În multe din parabolele Sale Mîntuitorul se servește de expresia „Împărăția cerurilor” pentru a arăta lucrarea harului dumnezeesc asupra inimii oamenilor”. Planul de

Mîntuire fiind făcut înainte de întemeierea lumii, „împărăția harului a fost instituită imediat după căderea omului... Ea exista de atunci în intenția și făgăduința lui Dumnezeu, și prin credință, credincioșii pot deveni cetățeni ai acestei împărății”.

Inspiratul apostol Pavel, scriînd despre această marea mîntuire acordată celui credincios în dar, pe temeiul credinței, confirmă cele spuse mai sus, cînd zice : „El ne-a mîntuit și ne-a dat o chemare sfîntă nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veșnicii, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea” (2 Tim. 1,9,10). Deci hotărîrea de a acorda mîntuirea prin har a fost luată încă „înainte de veșnicii”. Totuși, ea n-a fost cu adevărat statornicită decît la moartea Domnului Hristos pe cruce. „Atunci cînd Mîntuitorul Și-a dat viața, și cu ultima Sa suflare strigă : ‘S-a sfîrșit’, Planul Mîntuirii a fost definitiv asigurat. Făgăduința mîntuirii dată primei perechi neascultătoare în Eden fu ratificată. Împărăția harului, care pînă atunci nu existase decît în virtutea făgăduinței lui Dumnezeu, a fost acum întemeiată”.

Înțelegem, deci că harul a trecut prin mai multe faze, și anume : printre mijloacele Planului de Mîntuire — făcut datorită iubirii fără margini a lui Dumnezeu — a fost prevăzută și favoarea divină, grația, harului, adică a Sa bunăvoință de a ne acorda mîntuirea în dar. Această hotărîre divină a fost luată, după chiar expresia Sfintei Scripturi, încă „înainte de veșnicii”, „adică, înainte de veacurile lungi ale istoriei pămîntului acestuia” (2 Tim. 1,9). Imediat după căderea lui Adam și Eva în păcat, Planul de Mîntuire

tuire — și odată cu el și harul lui Dumnezeu — a fost adus la cunoștință păcătosului, căruia i se dăduse în felul acesta o nădejde tare. Cu alte cuvinte, în această a doua fază a harului, hotărârea luată „înainte de veșnicii” începe să-și găsească aplicarea în vederea atingerii scopului urmărit de Dumnezeu : salvarea celui păcătos.

Odată cu venirea Domnului nostru Isus Hristos, ceea ce s-a hotărât „înainte de veșnicii”, și ce s-a instituit imediat după căderea în păcat, s-a ratificat prin sigiliul singelui Mielului lui Dumnezeu curs pe crucea de pe Golgota. În clipa în care au fost pronunțate cuvintele : „S-a sfârșit”, în acea clipă a fost asigurată, în mod irevocabil, împlinirea tuturor hotărârilor luate în acea consfătuire dintre Tatăl și Fiul, ținută înainte de veșnicii cu privire la Planul de Mîntuire a celui păcătos — fiind astfel asigurată și împlinirea hotărârii de iertare și îndreptățire oferite în dar celui păcătos. În sensul acesta înțelegem că „harul și adevărul au venit prin Hristos Isus”, sau cum se exprimă cât se poate de clar și sfântul apostol Pavel, că „harul care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de veșnicii... a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos” (2 Tim. 1,9.10).

Iată, deci, că susținerea cum că harul și-ar avea începutul numai odată cu venirea Domnului Isus Hristos nu poate să stea în fața acestor dovezi de netăgăduit pe care le găsim pe paginile Sfințelor Scripturi. Aceasta nu face decît să mărească și mai mult admirația noastră față de Atotputernicul Creator, Care încă din veșnicii necunoscute nouă a prevăzut în atotștiința și înțelepciunea Lui, mărșăl plan care cuprinde și prevederea acordării mîntuirii prin har, și a cărui împlinire aduce, în curînd, acea minunată mîntuire veșnică pe care el o prevedea.

Pentru cine aduce harul mîntuire?

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți

oamenii a fost arătat” (Tit 2,11). Plecînd de la această afirmație a Sfințelor Scripturi, unii cititori ai Bibliei susțin, că harul lui Dumnezeu operează, adică acordă mîntuirea tuturor celor ce trăiesc pe fața pămîntului. Cu alte cuvinte, se susține și se propovăduiește că, cu toate păcatele atît de multe și de variate ale celor păcătoși pînă în cele din urmă, Dumnezeu își va arăta îndurarea Sa cea mare și va face ca harul Său să cuprindă pe fiecare, acordînd în felul acesta tuturor mîntuirea Lui cea minunată.

Pentru a elucida și această latură a adevărului divin, socotim că este necesar să se facă o distincțiune, care ne va ajuta să înțelegem mai bine care este adevărul în această privință. Distincțiunea care se cere a fi făcută este între ceea ce se numește oferirea și acordarea harului divin. Aceste două acțiuni nu trebuie confundate. Este adevărat că harul lui Dumnezeu este oferit tuturor celor ce cred în sensul că el se află la îndemîna oricui dar acest har este acordat numai aceluia care se apropie „cu deplină încredere de tronul harului”, adică numai aceluia care înțelege să se folosească de harul oferit de Dumnezeu. Acela „de pildă, care nu simte nici o nevoie de harul lui Dumnezeu, desigur că nici nu va avea parte de mîntuirea pe care el o aduce.

„Prin dăruirea minunată a Fiului Său” spune Spiritul Profetic, „Dumnezeu a înconjurat întreaga lume cu o atmosferă de har în felul atmosferei de aer din jurul pămîntului. Toți cei care vor să respire această atmosferă dătătoare de viață, vor trăi”. Pe de altă parte, sfîntul apostol Pavel, încheind epistola sa către Efeseni, le dorește ca „harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos, în curăție” (Efes. 6,24). Iar, sfîntul apostol Petru, adevărînd același lucru, zice : „Căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5,5). „Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul... în curăție” Și credem că este

cazul să amintim că a iubi pe Domnul înseamnă a păzi poruncile Lui, pentru că El însuși a spus cînd a fost pe pămînt : „Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele”. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește” (Ioan 14,15. 21). Iată dar, că harul n-a fost oferit pentru ca noi să fim absolviți de păzirea poruncilor lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, harul, deși oferit, adică pus la îndemîna tuturor, el este totuși acordat numai aceluia care iubește pe Domnul în curăție, adică celor care păzesc poruncile Lui. Că harul nu va aduce mîntuire pentru aceia care nu trăiesc după îndemnurile Duhului, ci după îndemnurile firii pămîntești, aceasta reiese lămurit atît din cuprinsul tuturor învățăturilor Domnului Hristos, cît și cele ale apostolilor Lui.

„Fericiți cei cu inima curată căci ei vor vedea pe Dumnezeu : „fericiți cei blînzi” ; „fericiți cei slăminzi și însetați după dreptate” ; „fericiți cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. Aceștia vor moșteni viața veșnică. Cu alte cuvinte, aceștia se vor bucura de harul mîntuitor al lui Dumnezeu. „Cît despre fricoși, necredincioși, scirboși, ucigași, desfrînași, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii” (Apoc. 21,8), adică, toți acei care au respins invitația divină de a trăi o viață de adevărați urmași ai lui Hristos, și au înțeles să trăiască, mai de grabă, o viață după propriile lor îndemnuri și poște, pentru toți aceștia harul divin nu va aduce nici o mîntuire. Față de ei, harul devine inoperant, deoarece deși le-a fost oferit și lor cu atîta bunăvoință divină, ei au respins categoric invitația de a o rupe „cu păgînatatea și poștele lumești”, și să trăiască cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2,13).

„Fiecare călcare a poruncilor, fiecare neluare în seamă sau respingere a harului lui Hristos, are urmări durabile asupra mîntuirii celui păcătos, împietrind inima, slăbind voința, întunecînd mintea și făcînd pe cel în cauză nu numai mai puțin voios, ci și mai puțin capabil

de a asculta de blindele îndemnuri ale Spiritului Sfânt". „Ni-meni, dar, să nu se amăgească pe sine cu ideea că Dumnezeu cu mila și iubirea Sa, va mintui și pe cei ce refuză harul Său și nu recurg la el”.

Dacă, deci, harul lui Dumnezeu nu aduce nici o mintuire pentru cei ce-L refuză, ce se întâmplă cu acei care se încred numai și numai în acest har, fără ca ei să caute a cunoaște care este voia lui Dumnezeu, și mai ales fără a se strădui să trăiască conform cu voia Sa? Acordă harul lui Dumnezeu și acestora mintuirea? Deoarece răspunsul la această întrebare urmează să fie dat mai târziu în mod mai amănunțit, aci dorim doar să accentuăm că pentru a ne împărtăși și noi de mintuirea adusă prin har, se cere și din partea noastră să ne facem partea care ne revine în vederea obținerii ei.

Poate că următoarea ilustrație ne va ajuta să înțelegem mai bine care este partea care ne revine nouă, pentru ca harul lui Dumnezeu să aducă mintuire și pentru noi. Să presupunem că undeva bintuie o foamete. Populația de acolo suferă din cauza lipsei îndelungate de alimente. La un moment dat apare în acele părți un anunț adresat întregii populații înfometate, în care se se spune că într-un anumit loc se află un mare depozit de alimente care stă la dispoziția tuturor celor lipsiți, și care vor fi distribuite în mod gratuit tuturor celor care se vor prezenta în acel loc să primească alimentele de care au atita nevoie. Iată-i pe toți cei vizați cum iau cunoștință de acest anunț atât de îmbucurător, și de salvator în acelaș timp. Care a fost, însă, efectul lui asupra celor în cauză? Această veste îmbucurătoare ei au primit-o într-un mod cu totul diferit.

Unii au crezut cele spuse în anunț și, drept urmare, au și plecat de îndată și plini de încredere spre locul unde se arăta că se aflau alimentele făgăduite. Credința lor, urmată de pornirea la drum, s-a dovedit a fi salutară, deoarece odată ajunși la locul cu pricina, ei au și pri-

mit cu îmbelșugare hrana de care aveau atita nevoie.

Alții, însă, au pus la îndoială cele făgăduite în anunț, în timp ce alții nici nu voiau să admită că o astfel de ofertă ar putea fi adevărată. Aceasta fiind atitudinea acestora din urmă față de vestea cea bună din anunț, adică o atitudine de îndoială și lipsă totală de credință în făgăduința făcută, ei nu s-au mai deplasat să primească cele necesare pentru hrană, iar urmarea a fost că nici n-au primit nimic din toată bogăția de alimente care le era pusă cu atita bunăvoință la dispoziție.

Ne întrebăm acum, la îndemina cui au fost puse alimentele? La îndemina tuturor. Cine s-a împărtășit de ele? Numai acei care au crezut, pe cuvânt, pe cel ce a făcut anunțul, și care pe temeiul acestei credințe au și pornit la drum ca să-și primească efectiv alimentele mult dorite.

La fel stau lucrurile și cu harul lui Dumnezeu. Invitația este adresată tuturor: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mintuire pentru toți oamenii a fost arătat...” În iubirea Lui fără margini, Dumnezeu cheamă la mintuire pe toți păcătoșii. Harul mintuitor este pus la îndemina tuturor. El oferă mintuirea, fără deosebire, oricărui păcătos de pe pământ. Dar, de această mintuire se împărtășesc numai acei care cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Urmarea acestei credințe este că aceștia îl iubesc din toată inima. Numai aceștia vor avea parte de toată slava și fericirea pe care o va aduce cu sine mintuirea lucrată de Domnul nostru Isus Hristos, după cum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2,9).

Iată, deci, că aceste „lucruri” mărețe sînt pregătite de Dumnezeu numai „pentru cei ce-L iubesc”, adică pentru cei ce ascultă de Cuvîntul Lui. Acesta fiind adevărul putem spune că mintuirea, datorită iubirii neînțelese de noi, pe deplin, a lui Dumnezeu a fost pusă — prin

harul divin — la îndemina tuturor, dar ea va fi acordată numai aceluia care cred și iubesc pe Dumnezeu, adică aceluia care păzește, din iubire, poruncile Lui.

Pastor :
INDRICAU GHEORGHE

Realități contemporane

Urmare din pag. 1

toate domeniile, prin abordarea constructivă a problemelor internaționale de interes reciproc, convorbirile de la Washington s-au înscris ca un nou și important pas înainte, în ridicarea pe o treaptă superioară a raporturilor de prietenie și colaborare dintre România și Statele Unite.

În același spirit au avut loc și convorbirile dintre Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu și primul ministru Harold Wilson. Larga gamă a problemelor abordate... Conferința pentru securitate și cooperare în Europa, conflictul din Orientul Apropiat, situația economică mondială etc.

Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu în capitala britanică, convorbirile purtate și înțelegerile realizate cu acest prilej deschid noi perspective relațiilor româno-britanice și un aport substanțial cauzei păcii și a colaborării internaționale.

Prezența activă în viața internațională a președintelui scumpei noastre patrii, remarcabila sa contribuție la rezolvarea celor mai arzătoare probleme ce confruntă omenirea contemporană, eforturile constante și inițiativele României pentru promovarea unei politici de pace, prietenie și colaborare cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, insistențele acțiunii pentru săvîrșirea unei lumi mai bune și mai drepte, ne umplu tuturor inimile de speranțe în justetea cauzelor păcii, ale idealurilor și triumfului ei final. Acesta este drumul glorios al României Socialiste și drumul nostru al fiecăruia.

Redacția

brăcat cu armura neprihănirii Domnului Hristos.

Cînd sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă pune stăpînire pe inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care păcătosul niciodată n-o poate face singur. Sufletul care se predă lui Hristos, devine propria Sa fortăreață pe care El o are într-o lume a păcatului și dorește ca nici o altă putere să nu fie recunoscută în ea, decît a Sa proprie. Credinciosul luat astfel în stăpînire de Dumnezeu, este de neînvinș de păcat. Însă dacă nu ne supunem controlului Domnului Hristos, vom fi dominați de cel rău. În mod inevitabil, noi trebuie să fim sub controlul binelui sau răului, două puteri care se luptă pentru supremație în viața noastră. (Mat. 6,24).

Nu este necesar ca noi, în mod deliberat să alegem a sluji păcatului pentru ca să ajungem sub stăpînirea lui. Dacă nu conlucram cu solii cerești, Satana va pune stăpînire pe inima noastră și va face din ea locul său de reședință. Singura apărare împotriva celui rău este sălășluirea Domnului Hristos în inima noastră prin credința în neprihănirea Sa. Dacă nu devenim în mod vital uniți cu Dumnezeu, noi niciodată nu putem rezista efectelor nesfințite ale iubirii de sine, îngăduinții față de sine și ispitei de a păcătui. Noi ne putem lăsa de multe obiceiuri rele, pe timpul cit ne separăm de anturajul lui Satana, dar fără o vitală legătură cu Dumnezeu, prin predarea noastră Lui, clipă de clipă, noi vom fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a Domnului Hristos și o continuă comuniune în El, noi sîntem la discreția vrăjmașului și îi vom îndeplini porunca pînă la capăt.

Dovada exterioară a neprihănirii lăuntrice.

Neprihănirea lăuntrică se dovedește prin neprihănirea exterioară. Cel care este neprihănit lăuntric nu-i cu inima împietrită și nepăsător, ci ză de ză el crește după chipul Domnului Hristos, progresînd din tărie în tărie. Cel care este sfințit prin adevăr va avea stăpînire de sine și va călca pe urmele Domnului Hristos.

Cînd primim pe Domnul Hristos, vom da pe față cuvînte alese, ca o rodnică dovadă că noi sîntem pe calea vieții, că Domnul Hristos este calea noastră și că noi mergem pe adevărata cărare ce duce la ceruri.

Cînd sîntem îmbrăcați cu neprihănirea Domnului Hristos, nu vom mai avea plăcere pentru păcat, deoarece Hristos va lucra în noi. E posibil să facem greșeli, dar vom uri păcatul care a produs suferința Fiului lui Dumnezeu.

Cînd Domnul Hristos este în inimă, ea va fi atît de blindă și su-

pusă din iubire pentru Dumnezeu și pentru păcătos încît irascibilitatea, defăimarea și răzvrătirea nu vor exista în ea. 1 Tim. 1,5 : „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută”. Religiunea Domnului Hristos în inimă va obține pentru posesorul ei o deplină biruință asupra acelor pasiuni care caută supremația lăuntrică.

Cînd un păcătos se apropie de Dumnezeu, un nou gust moral este creat și el iubește lucrurile pe care Dumnezeu le iubește, deoarece viața sa este legată cu lanțul de aur al făgăduințelor de neschimbat, de viața Domnului Isus. Inima sa tinjește după Dumnezeu. Rugăciunea sa este „O Doamne, deschide-mi ochii pentru ca să văd lucrurile minunate din Legea Ta. „Ps. 119, 18 : „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” În acest dreptar de neschimbat, el vede caracterul Răscumpărătorului și știe că deși a păcătuit, el nu urmează să fie salvat în păcatele sale, ci din păcatele sale, deoarece Domnul Hristos este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Astfel este clar că păcătosul nu poate fi salvat fără să asculte, dar faptele sale nu pot fi ale lui însuși; Domnul Hristos trebuie să lucreze în el și voința și înfăptuirea, după

buna Sa plăcere. Domnul Hristos devine nu numai „autorul” dar și „desăvirșitorul” credinței noastre. El este puternicul nostru ajutor.

Purtînd mantia nepătată a neprihănirii.

Deși neprihănirea Domnului Hristos este oferită în dar, și asigură marea și completa restatornicire a păcătosului, totuși, ni se spune că unii „nu-și însușesc neprihănirea Domnului Hristos, care este o mantie nepurtată de ei, complet necunoscută, un izvor neatins”. Cum poate exista o astfel de lipsă de a accepta și însuși acest mare dar cînd știm că :

Numai aceia care sînt îmbrăcați cu armura neprihănirii Sale vor putea privi slava prezenței Sale cînd El va apare cu putere și mare slavă.

În ziua încoronării Sale, El nu va recunoaște ca fiind ai Săi pe nimeni care are o pată sau o zbir-citură, sau ceva de felul acesta. Dar celor credincioși ai Săi El le va da coroane ale slavei veșnice. Aceia care nu doresc ca El să guverneze peste ei îl vor redea înconjurat de mulțimea celor răscumpărați, fiecare din ei purtînd semnul : Domnul Neprihănirea noastră.

Pastor,
M. Popa

Mai tari ca apele

Urmare din pag. 8

lucru. Trei combine, două remorci și două prese de balotat paie au fost surprinse de apele Lăsăului revărsat. Cînd totul părea pierdut, tractoristul Ioan Sirbu, s-a avîntat în șuvoaiele dezlănțuite și a remorcat prima combină. La întoarcere trebuia să treacă pe un podeț pîndit de viitură. O jumătate de oră a tot dat roată podețului, pînă cînd, cu un simț extraordinar al orientării, l-a trecut cu bine. La a doua incursiune i-a sărit în ajutor și tractoristul Viorel Bilc. Cu tractoarele în apă, cu apa pînă la gît, cei doi tractoriști au salvat toate mașinile și utilajele.

● Se aflau în pericol 14 persoane, izolate într-una din cele peste 200 case cuprinse de ape în orașul Topoloveni-Argeș, și se aștepta sosirea unui elicopter pentru salvarea sinistraților.

Deodată însă, de casa înundată s-a apropiat o automacara cu număr de Prahova. Șoferul s-a gîndit să prelungească brațul macaralei cu un stîlp de brad, la capătul căruia a legat

în chip de nacelă un butoi. Astfel, printr-o punte aeriană au fost scoase și transportate cu mult curaj și îndemînare, rînd pe rînd, toate cele 14 persoane aflate în pericol. Abia dezmeticii din coșmarul trăit, cițiva bătrîni aflați printre sinistrații, au vrut să mulțumească binefăcătorului lor. Nu au avut însă cui mulțumi. Automacaraua plecase pe drumul ei, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit.

Curaj, inițiativă, spirit de răspundere, gata de a sări în ajutor, iată imperatiile chemării spre a ieși din împas, spre a face ca viața să biruiască și să reintre în normal.

Totul depinde de răspunsul oamenilor, răspunsul nostru, al meu și al tău, căci s-a verificat încă odată că omul poate să canalizeze și stăvilească viitura. Uniți în planuri, eforturi, și frăție, oamenii pot deveni mai tari ca apele !

Redacția
(din presa zilei)

FIUL LUI DUMNEZEU

FIUL OMULUI

Schimbarea la față

În afară de învierea Sa, Schimbarea la Față a fost cel mai neobișnuit eveniment din viața pămîntească a Domnului Hristos. Din nefericire se constată că cei ce s-au ocupat cu relatarea evenimentelor Hristologice, au avut tendința să ocolească acest eveniment, lăsînd să se înțeleagă: fie că acest eveniment este prea profund pentru înțelegerea noastră, fie că este... de o prea mică importanță. În cele ce urmează aș dori să ne ocupăm, să încercăm să înțelegem scopul acestui extraordinar și deosebit eveniment, căutînd — în acest scop — să urmărim în meditația noastră pe Domnul Hristos și grupul restrîns din jurul Său și anume: Petru, Iacob și Ioan, care urcau încet coasta muntelui.

Urcușul nu a fost ușor, ci oboseitor și raportul Scripturii ne spune că unii „erau îngreuiți de somn” (Luca 9,32). Evangheliștii Matei și Marcu declară că Schimbarea la Față a avut loc la șase zile după marea mărturisire a lui Petru. Ei sînt de asemenea de acord că evenimentul a avut loc pe un munte, și anume: „pe un munte înalt” (Mat. 17,1).

Muntele Tabor, situat la sud-est de Nazaret, a fost considerat timp de veacuri ca fiind Muntele Schimbării la Față. De fapt, o frumoasă bisericuță a fost înălțată acolo spre a comemora acest eveniment. Dar Muntele Tabor se ridică numai cu puțin peste aproximativ șase sute de metri. Mai mult descoperirea faptului că în timpul Domnului Isus o fortăreață și o mică așezare se aflau în vîrf, face a fi fost imposibil ca Domnul Isus să fi găsit acolo locul liniștit de care ne vorbesc Evangheliștii Matei și Marcu.

Mulți teologi cu renume cred că Muntele Hermonului, a fost Muntele Schimbării la Față, căci are peste 2.800 m. înălțime și este situat de parte la Nord și acolo, Domnul Hristos era departe de Irod și Caiafa și deci nu avea de ce să se teamă de ura iudeilor, sau de puterea romanilor. În timp ce unii teologi și cercetători ai Scripturii ar considera ca fiind dificil a stabili cu precizie aceasta, totuși se pare că Muntele Hermon corespunde mai bine descrierii ce o găsim în Evangheliile Sinoptice.

Era în ceasurile serii cînd ei au ureat pe „muntele cel sfînt”, așa cum îl numește Petru (2 Petru 1,18). Acești ucenici și-au însoțit Învățătorul și cu alte ocazii asemănătoare. Dar nu și-au închipuit, nu s-au aș-

teptat la ceea ce noaptea respectivă le rezerva. În mijlocul atmosferei liniștite, maiestose chiar a muntelui, ei au văzut, au fost martori ai manifestării „slavei, ca slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr”. Cît de necesar, cît de important era pentru ei ca inimile lor să fie întărite, să fie fortificate și credința lor întărită, pentru marile și grelele evenimente ce le stăteau înainte. Nu începea încă, că atunci cînd Domnul Isus a început să se roage, și acești sinceri apropiați ucenicii ai Săi, au fost cuprinși de acest spirit de rugăciune; dar din nefericire, oboseala trupului și-a spus nu după mult timp, cuvîntul, și au adormit. Să nu judecăm prea aspru pe acești ucenici adormiți; căci care dintre noi n-a fost vreodată oboseit de povara lucrării, și atunci cînd se cerea să fim cît mai atenți, atunci eram doborîți de oboseală!

În timp ce acești ucenici dormeau, „Învățătorul” lor Mesia Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului era într-o intimă și stăruitoare rugăciune: „El Insuși trebuia să ciștige o nouă confirmare, o nouă legătură de nezdruccinat cu Cel Atotputernic, căci numai în felul acesta putea El să privească, să întîmpine evenimentele ce-i stăteau în față, să întîmpine viitorul. Dar El nu se ruga numai pentru El. Era apăsător pentru aceia care trebuia să poarte mai departe, după înălțarea Sa la cer, lucrarea începută de El. Privind în viitor, El revărsa în rugăciune dorințele inimii Sale pentru ucenicii Săi, pentru ca în ceasul întinericului credința lor să nu scadă”. El dorea de asemenea ca acești ucenici să poată discerne pe deplin importanța lucrării Sale și desigur să înțeleagă pe deplin misiunea Sa în lume. De aceea El se rugă, ca să

li se dea o manifestare a slavei pe care El o avusese la Tatăl înainte de a fi lumea, de a se descoperi împărăția Lui ochilor omenesci și ucenicii să fie întăriți pentru a putea să o privească. El ceru în rugăciune, ca ei să poată fi martorii unei manifestări a Dumnezeirii Sale... că El este cu certitudine Fiul lui Dumnezeu și că moartea Lui rușinoasă pe cruce, era o parte a Planului de Mîntuire.

El dorea cu nerăbdare ca cei trei însoțitori ai Săi să fie martori ai unei manifestări a divinității Sale, pentru a întări credința lor. „În timp ce El era plecat în umilință în locul acela pietros, cerurile se deschisera deodată, porțile de aur ale cetății se desfăcuseră de tot și raze strălucitoare se coborîră pe munte îmbrăcînd pe Mîntuitorul — Dumnezeirea dinlăuntru străbătu prin corpul Său omenesc și întîlni slava venită de sus. Ridicîndu-Se din prosternarea Sa, Hristos stătu în picioare în slavă asemenea lui Dumnezeu. Agonia sufletească trecuse, Fața Lui strălucea ca soarele și îmbrăcămintea Lui era — albă ca lumina”.

Cînd ucenicii s-au trezit, au văzut pe Domnul lor așa cum nu-L văzuseră niciodată pînă atunci, iar lîngă El, stăteau Moise și Ilie. Ei au auzit conversația dintre Domnul Hristos și acești doi bărbați glorioși. Ei discutau despre ceea ce El, Domnul lor, avea să trăiască, să experimenteze la Ierusalim.

Întreaga înfățișare a Domnului era schimbată. În adevăr divinitatea... străfulgeră prin corpul său omenesc, căci lumina venea, nu din afară, ci lumina emana din corpul Său transfigurat. Expresia „transfigurat” vine din limba greacă (metamorfoză) și este sinonimă cu expresia ce o găsim și în limba română și anume „metamorfoză” adică a schimba de la o formă la alta. De fapt, expresia „metamorfoză”, vine de la forma substantivală „metamorphosis”. Înfățișarea Domnului Hristos reflecta o strălucire a slavei, care era mai puternică decît a soarelui. Evanghelistul Marcu spune că hainele Sale erau „mai strălucitoare și foarte albe, de o albeață pe care nici un nălbitor de pe pămînt n-o poate da” (Marcu 9,3).

Toată această scenă, această privilegiată, nu era pămîntească. Cînd Moise a coborît de pe muntele Sinai după cele patru zile și patru nopți de noapți petrecute cu Dumnezeu, fața lui — ne spune raportul Sfințelor Scripturi — stră-

lucea cu așa intensitate, încât poporul nu putea privi la el. Cînd, Ștefan primul martir creștin, roștea ultimele lui cuvinte, ultima lui mărturie în favoarea credinței sale „cei ce priveau la el, vedeau fața lui „ca fața unui inger” (Fapte 6,15). Dar slava Domnului pe muntele acesta sfînt, nu era numai o slavă ce se refrîngea, cădea asupra Lui de undeva din afara Lui, nu... ci era o slavă inerentă ființei Lui divine și ea străfulgeră din lăuntru Său, din El, era slava Lui, de Dumnezeu care în acel moment străbătea învelșul trupului Său omenesc, pentru a ajuta pe ucenicii ce erau cu El să înțeleagă cine era și ce avea de făcut. De asemenea trebuie să subliniem faptul că scopul acestui eveniment supranatural, era mai larg. Pe lângă necesitatea întăririi credinței ucenicilor în El și-n lucrarea Sa, el era menit și pentru a întări pe Fiul lui Dumnezeu acum și Fiu al Omului, pentru criza ce-I stătea în față. Moise și Ilie reprezentau acea mare oaste a răscumpărăților pe care moartea Sa ispășitoare avea s-o salveze. Pentru un scurt timp El Și-a asumat natura pe care avea s-o reia după înviere — „trupul spiritual” despre care vorbește apostolul Pavel.

Cei doi bărbați ce stăteau lângă Domnul Hristos erau bărbați de seamă printre profeții și sfinții Vechiului Testament. Moise a murit și Domnul l-a îngropat cu minile lui „acolo, în țara Moabului” (Deut. 34,5). Dar Mihael „Arhanghelul Mihail” l-a sculat din patul de pulberă înviindu-l, așa cum ne relatează apostolul Iuda, care era — se pare — unul din frații Domnului (Iuda 9). Pe de altă parte, Ilie, a ajuns la slava cerului fără să vadă moartea. Acești doi bărbați, unul reprezentînd Legea și altul Profetii, au apărut împreună cu Domnul Hristos transfigurată, sau schimbat la față, pentru a-L încuraja. Luca ne spune că ei „vorbeau despre sfîrșitul Lui”. Această experiență este deosebită, singulară chiar pentru Domnul Hristos în haina trupului Său omenesc. Ea poate fi — de asemenea foarte înălțătoare pentru noi. Ea poate să țină în tensiune, pînă la încordare credința celui ce crede, sau să deruteze, să ducă în croare imaginația noastră. Poate că aceasta explică de ce evenimentul Schimbării la Față a fost neglijat de foarte mulți dintre cei ce se ocupă de adevărurile Scripturii.

Este adevărat că adesea și noi facem referire, dar facem referiri la remarcă copilărească, deși sin-ceră a lui Petru: „Învățătorule, este bine să stăm aici; să facem trei colibi; una pentru Tine, una pentru Moise, și una pentru Ilie” (Marcu 9,5) dar Evanghelistul Marcu adaugă imediat: „Căci nu știa ce să zică” (vers. 6). Marcu este singurul care relatează această conversație, pe care fără îndoială că a auzit-o de la Petru, pe a cărui relatare se consideră că Marcu a scris Evanghelia ce-i poartă nume-

le. Comentatorul Farrar spune în legătură cu aceasta: „Probabil că Domnul Isus a zîmbit la propunerea naivă a apostolului care considera că toți cei șase vor fi putut locui pentru totdeauna într-o mică colibă (succoth) din crengi, pe muntele Hermonului. Dar nu-i era dat lui Petru, și nimănui altcuiva, să construiască universul pentru propria lui satisfacție. El trebuia să învețe însemnătatea Calvarului, nu mai puțin de cum trebuia să înțeleagă pe aceea a Hermonului”.

Cu mici excepții, în lumea creștină, evenimentul Schimbării la Față, de obicei, nu este așezat alături de botezul Domnului, ispitirea Lui, sau agonia Sa pe crucea Golgotei. Unii, care ignoră supranaturalul în activitatea Domnului Hristos, îl consideră un mit. Totuși, privind mai cu atenție, vom găsi în această experiență unele lucruri pe care nu le vom putea trece cu vederea. Considerăm această experiență ca fiind unică, căci fără de ea nu poate exista o înțelegere deplină a tuturor aspectelor Hristologice. Nu numai experiența „Schimbării la Față”, ci ceea ce a avut loc cu această ocazie este vital. Vocea care a vorbit din nor: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați” (Marcu 9,7), nu poate fi alta decît vocea lui Dumnezeu Tatăl. Importantă așa cum era Legea și Profetii prin care Dumnezeu Și-a făcut cunoscută voința în veacurile dinainte, acum, solia Sa este mai completă, întrucît Domnul Hristos este mai mare decît cel care a primit Legea pe Sinai, și ca profetul de pe muntele Carmel. „După ce a vorbit în vechime pășînților noștri prin prooroci, în multe rinduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul” (Evr. 1,1,2). Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului era prezentat astfel ca fiind mai presus de muritori. El trebuie să fie auzit și ascultat de toți cei ce cred. Căci El nu este în Casa lui Dumnezeu o slugă, un slujitor așa cum a fost Moise și Ilie ci Domnul „Hristos este credincios ca Fiul peste Casa lui Dumnezeu” (Cap. 3,6). Astfel, cu ocazia aceasta, Moise ca marele legiuitor stătea alături de Domnul Hristos, iar Ilie reprezentînd pe marii profeți, de partea cealaltă a Fiului lui Dumnezeu. Domnul Hristos ocupă locul Său la mijloc, ca Fiu de Dumnezeu și Împărat veșnic.

De două ori vocea Tatălui s-a făcut auzită de către urechile omenestii amintînd: „Acesta este Fiul Meu prea iubit”. Odată pe malurile Iordanului la botezul Domnului Hristos și acum din nou pe Muntele Schimbării la Față. La botezul Său El se identifică în totul cu neamul omenesc. În experiența Transfigurării. El se identifică în totul cu divinitatea.

Astfel, declarația Tatălui: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați” are o profundă semnificație. Ea nu însemnează o ignorare a Vechiului Testament, Legea și Profetii își au locul lor. Dar a-

cum, solia vine din partea Fiului, El care vorbește ca Profet, Preț și Rege și care era pe punctul de a confirma noul legămint ce singele Său propriu. Da, aici avem învățături profunde și pentru noi, credincioșii de astăzi și din totdeauna. Crucea se ridică tot mai insistent la orizontul vieții și lucrării Mîntuitorului. De pe Muntele Schimbării la Față El privi pe drumul plin de suferințe pe care avea să pască, și care se termina sus, pe Golgota. Cu cîteva zile mai înainte discuția Sa cu ucenicii Săi se concentrase asupra identității Sale. „Cine spun oamenii că sînt Eu”... „Dar voi... Voi ce ziceți despre Mine... Cine sînt Eu?... Acum Domnul Hristos discuta cu vizitatorii Săi cerești, despre ceea ce El avea să înfăptuiască prin sacrificiul Său. Tabloul... la început era dezolant. O... era, poate, mult mai ușor pentru El să se întoarcă la Tatăl fie într-un nor de slavă, fie într-un car de foc. Dar nu acesta era planul lui Dumnezeu. El s-a aflat în fața lepădării Sale de către propriul Său popor. El avea să moară, nu ca un erou al națiunii iudaice, ci ca un răufăcător cu brațele întinse pe crucea ce era atunci un obiect de blestem. El avea să-și încheie activitatea nu între Moise și Ilie în slavă, ci, între doi tilhari, pe dealul pleșuv al căpăținei.

În lumea pe care El a adus-o la ființă — o lume ce nu l-a primit, El a trăit o viață solitară. Chiar și gîndul exprimat de Petru „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne” (Mat. 16,22), nu era decît vocea lui Satana. Pentru a face față calvarului ce-L aștepta. El avea nevoie de ceva mai mult decît o simplă tovarășie prietenească. De aici prezența celor doi soli cerești. Ei nu erau ingeri, ci oameni care au îndurat și ei suferinți și necazuri, oameni care au dat pe față un profund interes și o dorință profundă în inima lor pentru a colabora cu Dumnezeu la mîntuirea celor păcătoși. Moise, sus pe muntele Sinai, mijlocește cu pasiune înaintea lui Iehova, cerînd iertare pentru poporul Israel care păcătuisese: Iartă-le acum păcatul! Dacă nu: atunci, șterge-mă din Cartea Ta, pe care ai scris-o” (Exod 32,32). Profetul Ilie a cunoscut de asemenea singularitatea și povara lucrării pentru cei greșiți cînd, în timpul celor trei ani și jumătate de foamete, a purtat cu el ura tuturor. Chiar după ce pe Muntele Carmel el a stat neînfricat în fața mulțimii idolatre, a fugit plin de amărăciune și descurajare. Ei, Moise și Ilie, au venit să vorbească, să întărească pe Cel care în ceasul lor de criză, i-a susținut.

Fiecare din acești doi bărbați, și-a încheiat lucrarea chemării lor într-un mod deosebit, neobișnuit. Moise, bătrînul patriarh și profet al lui Dumnezeu, înaintat în vîrstă suie înec și cu durere muntele, la porunca lui Dumnezeu. Acolo, după ce Dumnezeu îi descoperă ca într-un film, evenimentele ce aveau

să se succedă după moartea lui, pînă la consumarea întregii istorii a acestui pămînt, adormea somnul morții în brațele lui Dumnezeu. Nimeni, nici un om n-a cunoscut locul unde a fost îngropat de mîna Celui Vesnic. Ilie, a fost luat la cer într-un car de foc, și nimeni n-a plîns la înmormîntarea lui. Acum, Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului se afla față în față cu momentul solemn al încercării Sale. Ar fi fost mult mai ușor pentru El să refuze crucea și să scape de moarte și ocară, și să treacă cu Moise și Ilie în slava pe care o avea la Tatăl mai înainte de a fi lumea. Casa Sa, locul unde El ar fi dorit să fie — tronul Tatălui — putea să fie atins, dacă ar fi vrut aceasta. Dar dacă ar fi mers cu Moise și Ilie înapoi la Tatăl, unde venise, atunci, El ar fi lăsat problema mîntuirii nerezolvată. N-ar fi cîștigat biruința asupra morții și mormîntului și atunci n-ar mai fi fost nici o speranță de mîntuire pentru cei păcătoși.

Cu siguranță, acesta era un punct central și esențial în lucrarea ispășitoare a Domnului Hristos. Niciodată n-a fost El mai mare, mai brav, decît atunci cînd a spus la revedere de la solii cerești și S-a întors la ucenicii Săi, la suferințele din Ghetsemani și Golgota. Să te afii la porțile cerului și totuși să-ți întorci fața și să te îndrepti pe calea pe care a mers din iubire pentru păcătoși — o cale singuratică ce s-a sfîrșit cu o coroană de spini și o cruce — a fost în adevăr, o hotărîre de o valoare veșnică. În acest act al iubirii divine, noi vedem dragostea lui Dumnezeu descoperită în Hristos, acțiune pe care adesea n-o putem înțelege în toată profunzimea ei. Nu trebuie să uităm Jeagănul iesle din Betleem, și nici momentul botezului Său în Iordan și cine poate uita cercările ispitirii Sale din pustie? Și totuși, gîndindu-ne la aceste momente deosebite ale vieții de pe pămînt a Mîntuitorului, momentul Schimbării la Față, ne apare ca o experiență supremă. Moise a refuzat să fie numit fiul fitei lui Faraon, pentru ca să îndure împreună cu poporul lui Dumnezeu necazurile și încercările Exodului; Fecioara Maria a renunțat la cîntecul ei de nuntă, pentru ca să dea viață Mîntuitorului în trup omnesc; Pavel renunță la un loc în Sinedriu, pentru ca să calce cu piciorul drumurile prăfuite ale Palestinei și Asiei, vestind solia mîntuirii în Isus Hristos. Și de cîte ori n-am văzut bărbați și femei, credincioși slujitori ai lui Dumnezeu, care au slujit cu abnegație și dăruire aproapelui și Mîntuitorului, David Livingstone sau mai aproape de noi Albert Schweizer care și-au închinat viața slujirii dezinteresate a aproapelui.

Astfel, Domnul Hristos și-a întors fața de la pacea și bucuria prezenței lui Dumnezeu, ca să se poată întoarce la cei păcătoși, la moarte

și ocară. El era conștient de faptul că trebuia să stea în fața celui ceas al agoniei, cînd, din profunzimea sufletului Său, să strige: „Dumnezeul Meu... Dumnezeuul Meu... pentru ce M-ai părăsit?” O astfel de dragoste este de esență divină.

Cînd alegerea a fost de acum făcută slava a început să se retragă de la El și Mîntuitorul a fost lăsat singur spre a face față lucrării Sale. El și-a întors fața cu hotărîre spre Ierusalim. În experiența Schimbării la Față, noi vedem iubirea nemărginită a Domnului Hristos, pentru cei păcătoși. El și-a întors fața de la cer, pentru ca să poată răscumpăra pe Petru, Iacob și Ioan, și pe toți cei ce cred „ca niciunul să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică”, pentru ca în final să poată prezenta pe toți mîntuiții Tatălui din ceruri, ca fiind familia Sa.

Meditînd profund la acest singular eveniment din viața Domnului, ne amintim că atît Moise, cît și Ilie, au fost conducători proeminenți ai poporului Israel în timpuri de încercare și criză. Amîndoi au stat neclintii în fața unor oameni răi și lipsiți de caracter; au trecut cu bine prin încercările ce au venit asupra lor; au îndurat un post de patruzeci de zile. Amîndoi au făcut minuni, și au fost susținuți în mod supranatural. Fiecare a trăit acolo sus pe vîrfurile muntelui, momentul iubirii lor cu Dumnezeu, al descoperirii divine (Teofanie). Moise pe Muntele Sinai, iar Ilie, pe Muntele Carmel.

Putem gîndi la Moise ca la cel care a organizat pe Israel, Ilie ca cel care a restaurat adorarea și slujirea viului Dumnezeu, iar la Domnul Hristos ca la Mîntuitorul nostru.

O altă interesantă analogie ne reține atenția. Evanghelistul Matei ne raportează că „un nor luminos i-a acoperit cu umbra lui” (Mat. 17,5), o amintire a stilului de nor ce, noaptea, devenea luminos, un stilp de foc în pustie (Ex. 40,38). Interesant de reținut faptul subliniat de comentatori, că traducerea grecească a Vechiului Testament, folosește aceeași expresie pentru a prezenta ambele cazuri (EPESKIAZEN).

Mai există o învățătură spirituală pe care trebuie s-o reținem din evenimentul Schimbării la Față. Pentru aceasta ne întorcem la cea de a doua epistolă a lui Petru. El se adresa bisericii cam la patruzeci de ani după acest eveniment. Avem aici mărturia ceea ce s-a întîmplat. Iar cînd Petru scrie, ne aduce aminte că el a fost un martor ocular al celui eveniment extraordinar.

El începe prin a sublinia maiestratea întregii scene. El a auzit vocea, a văzut slava cea minunată, iar slava era plină de maiestrate. El relatează scena pentru a sublinia realitatea revenirii de a doua oară a Domnului Hristos. Aceeași slavă va înconjuura pe Mîntuitor, atunci cînd El va veni ca să pri-

mească pe cei ce sînt ai Săi din această lume. Schimbarea la Față sau Transfigurarea, era în mîntea lui Petru un tablou în miniatură al revenirii Domnului Isus. El n-a putut uita acele cuvinte ale Învățătorului său iubit, care spunea: „Fiul Omului... va veni în slava Sa, în slava Tatălui Său, și a sfinților Săi îngeri”. Vocea care a vorbit din nor prefigurează acel moment dramatic cînd Fiul Omului va veni și cînd „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele” (Ioan 5,18—29). Apostolul Pavel spune că: „Întîi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4,16—17). Moise și Ilie reprezintă cele două grupări de credincioși care vor fi înălțați la cer ca să întîmpine pe Domnul în văzduh, cînd El, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă” (Evr. 9,28).

Moise, primul om înviaț, conform raportului Sf. Scripturi (Iuda 9) reprezintă marea coată a celor ce vor fi înviați și sculați din paturile lor de pulberi. Ilie, care n-a simțit niciodată umbrele morții și amărăciunea despărțirii, reprezintă cealaltă mare grupă de credincioși care vor fi vii la venirea de a doua oară a Domnului, și-L vor vedea venind pe norii cerului însoțit de sfinții Săi îngeri. Apostolul Pavel descrie această mult dorită și așteptată zi a învierii din morți, a înfăptuirii biruinței cîștigate de Mîntuitorul cînd a rupt sigiliul morții și al mormîntului și a transferat asupra celor mîntuiți biruința Sa. Acum: „într-o clipă, într-o clipă din ochi, la cea din urmă trimbiță. Trimbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați”. Căci... nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați” (1 Cor. 15,51—52).

Este, desigur, mai mult decît o coincidență faptul că două ființe cerești au fost prezente la evenimentul ceresc al Schimbării la Față. Mai tîrziu, după înviere, cînd ucenicii priveau cu uimire spre cer cum Domnul Se înălța la tronul Tatălui de pe muntele Măslinilor, din nou au apărut două ființe cerești. Discuția cu ocazia Schimbării la Față a fost o anticipare a consumării Primului Advent, a venirii de prima dată a Domnului Hristos, iar a doua, de pe muntele Măslinilor, o anticipare a Celui de al doilea Advent. Primul avea ca scop să consoleze și să încurajeze pe Domnul Hristos, ultimul să consoleze și să încurajeze pe urmașii Domnului Hristos. În timp ce experiența de pe Muntele Măslinilor încheie scena Întrupării Domnului și a lucrării Sale pentru Mîntuirea noastră, ea subliniază de asemenea certitudinea revenirii Domnului nostru Isus Hristos „pe norii cerului cu

putere și cu o mare slavă (Mat. 24,30).

Și pentru noi credincioșii de astăzi, experiența Schimbării la Față are o solie spirituală. Ce inspirație și încredințare aduce această deosebită experiență celor ce prin lucrarea harului asupra inimii privesc către împlinirea făgăduinței Mântuitorului care spune: „Nu vă voi lăsa orfani... Mă voi întoarce la voi...” De aceea „să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14,1).

Botezul Domnului Hristos, lucrarea Sa minunată și Schimbarea Sa la Față, face ca legăturile Sale cu noi cei credincioși să fie foarte prețioase și personale, intime. Putem roști împreună cu marele bărbat al lui Dumnezeu, Wesley: „Și chiar atunci când puterile mele mă vor lăsa, chiar atunci, eu mă voi ridica iarăși și prin Isus, Dumnezeul-Om al mântuirii mele, voi rămâne statornic în mărturisirea credinței și a slujirii mele”. Iar apostolul Pavel spunea: „Pot totul în Hristos care mă-ntărește” (Filip. 4,13).

HRISTOS

exemplul nostru de ascultare

Urmare din pag. 17

„S-a sfârșit”. Bătălia fusese cștigată. Satana fusese înfrânt. S-a făcut dovada în fața întregului univers, că autoritatea lui Dumnezeu nu se întemeiază pe forță, ori constrângere, ci pe bunătate, milă, iubire și adevăr.

S-a deschis drumul pentru noi spre împărăția lui Dumnezeu, pe drumul acesta a mers înaintea noastră Hristos așa cum citim în cuvintul inspirat: „Calea către cer este consacrată de urmele Mântuitorului. Calea poate fi prăpăstioasă și aspră, dar Isus a mers pe calea aceasta, picioarele Sale au călcat și îndoit spinii, pentru a face calea mai ușoară pentru noi”.

Calea aceasta este calea umilinței, a încrederii neclintite și a ascultării neabătute de voia și planurile lui Dumnezeu. Să rugăm pe bunul Dumnezeu cu prilejul acestei săptămâni de rugăciuni ca și noi să mergem pe drumul pe care a mers Domnul Hristos.

Apostolul Pavel îndemna pe credincioșii din toate timpurile prin cuvintele: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie a lui Dumnezeu”.

Și cu altă ocazie scria: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus”, și el explică acest gând: este gândul smereniei și ascultării.

Avem nevoie să privim la Hristos și să urmăm mai de aproape exemplul Său de renunțare la Sine și jertfire de Sine, exemplul Său de răbdare, umilință și blîndețe. Mă gîndesc la ideea expusă mai înainte, dacă ar fi răspuns cu o privire lipsită de răbdare, dacă ar fi făcut o singură dată un lucru rău, n-ar mai fi fost o ființă desăvîrșită”. Dacă El a putut să meargă pe acest drum cu puterea dată de sus, să cerem și noi în rugăciunile noastre această putere să putem birui răul sub orice formă s-ar prezenta el, urmînd exemplul de supunere și ascultare al Mîntuitorului.

Călăuziți de gândul că toate minunatele făgăduințe ale Cuvîntului lui Dumnezeu ne sînt făcute sub condiția credinței și a strictei ascultări de voința lui Dumnezeu, să ne rugăm și să ne străduim a nu face din religie o simplă formă, ci o realitate vie în purtarea și umblarea noastră, pentru a avea parte de fericire atît în viața aceasta pe acest pămînt cît și în împărăția Tatălui ceresc la revenirea Mîntuitorului nostru.

Să ne însușim și noi, fiecare pentru sine, îndemnul dat de apostolul Pavel, Filipenilor: „Astfel dar prea iubiților după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră”.

M. Pârvan

S U M A R

- Editorial
- Realități contemporane
- 23 August
- Predica
- Mai tari ca apele
- Semnificațiile crucii
- Domnul Neprihănirea noastră
- Epistola către Evrei
- Hristos exemplul nostru de ascultare
- Originea harului
- Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului
- Sfirșit de cale

Sfârșit de cale

Știrea încetării din viață a fratelui I. Dengel, pastor-pensionar al bisericii advente din țara noastră, ne-a surprins pe toți. Il știam surizător, plin de energie și de înțelepciunea pe care vârsta și experiența vieții îi le conferă. Prezent până la ultimele clipe în realitatea vieții, fr. Iohan Dengel, asemenea patriarhului Iacob, liniștit, poate prea liniștit și prea repede și-a tras picioarele în pat, și-a dat duhul, și a fost adăugat la poporul său (Gen. 49,33).

Născut la data de 16 martie 1899 în Comuna Laslea, Jud. Mureș, fr. Dengel cunoaște de la părinții săi adevărul advent, în care este și botezat în anul 1916 la 29 oct. În 1923 activează ca evanghelist și din 1925 este angajat al editurii Cultului la filiala ei din Cluj, pe care a condus-o, și apoi la București.

În 1940 este pastor la Reghinul Săsesc iar apoi până în 1945 est casier al Uniunii A.Z.S. din Ungaria. Odată cu încetarea războiului îl găsim din nou la Cluj și la București ocupînd funcții de răspundere în conducerea Editurii „Cuvîntul Evangheliei“.

Anul 1948 îl găsește pastor la Cluj, președinte la Conferință și până la pensionarea dinului în anul 1959, a slujit ca pastor la Tg. Mureș. Și ca pensionar a activat până în ultima clipă în comunitatea din Sibiu, unde a fost ales prezbiter.

În anul 1924, fr. I. Dengel se căsătorește cu sora Hermina, care i-a fost totdeauna un sprijin și un ideal tovarăș de viață și lucrare. A slujit lui Dumnezeu cu toată capacitatea ființei sale și a dorit ca și copiii săi să facă același lucru.

Adevărat! Vasele de lut ale ființei noastre sînt fragile. Ele nu rezistă la presiuni prea

mari. Și cînd coloana timpului sau a suferinței se ridică prea sus, presiunea respectivă sfîrîmă vasul trupului nostru de lut. Viața se frînge și noi ne înapoiem în pămînt, căci din țărînă sîntem și în țărînă ne vom întoarce“, așa cum spune Scriptura.

Serviciul înmormîntării a avut loc în cîmîtirul din Sibiu, în ziua de 6 martie 1975, unde familia și credincioșii, prietenii și cunoscuții familiei l-au însoțit la locul odihnei lui temporare. Frații : A. Constantinescu, K. Berner, M. Pârvan și D. Popa, au rostit cuvintele de mîngîiere ale Scripturii pentru toți cei îndurerăți.

Sîntem recunoscători lui Dumnezeu pentru nădejdea mîntuirii pe care o avem în suflet, pentru făgăduința învierii și răsplătirii finale. Spunem și noi împreună cu vizionarul de pe Patmos : „Fericiți morții care mor în Domnul“.

Redacția

UNITATE... DAR CUM?

Urmare din cop. II

„Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus : El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și L-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume ; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de supt pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“. Filip. 2,5—11.

Probabil că nu vom fi în stare să atingem decît numai cu vîrfurile de la degete cele cuprinse în marile adevăruri sintetizate în textele de mai sus. Dar conștiința responsabilității noastre spirituale și spiritul și simțămintele ce au făcut pe Mintuitorul să urce Golgota, ne va permite și nouă să îngăduim Duhului Sfînt ca acesta să desăvîrșească în noi spiritul ucenicilor din camera de sus, spiritul iubirii al unității, al smereniei, al identificării cu Isus. Atunci vom înțelege că atitudinea noastră trebuie să fie atitudinea pe care Domnul Hristos a avut-o în toată activitatea Sa de aici, căci... „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Mat. 20,28).

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa